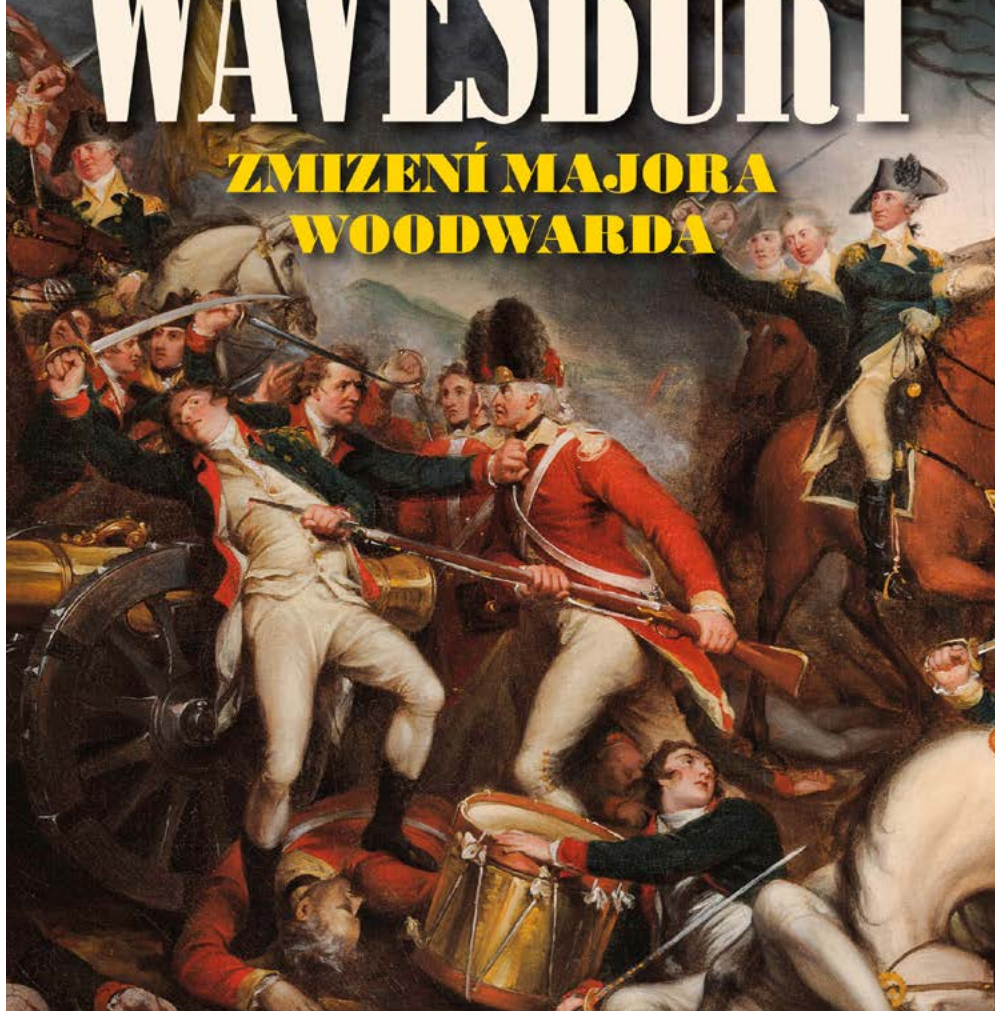

David Návara

WAVESBURY

ZMIZENÍ MAJORA
WOODWARDA

David Návara

WAVESBURY

**ZMIZENÍ MAJORA
WOODWARDA**

JONATHAN LIVINGSTON

Copyright © David Návara, 2022

Cover Illustration © 2022 John Trumbull: The Death
of General Mercer at the Battle of Princeton, January 3,
1777 (*Smrt generála Mercera v bitvě u Princetonu*
3. ledna 1777), obraz nedatován, pochází z období
1787–1831

Cover © Daniela Antalovská, 2020

ISBN epub 978-80-7551-261-1

ISBN mobi 978-80-7551-262-8

ISBN PDF 978-80-7551-263-5

Obsah

Zmizení majora Woodwarda

Londýn, 21. 11. 1768

Historická poznámka

Rodinný výlet

Prolog

12. 7. 1773, Anglie, Somerset

3. 5. 1780, Charleston, Jižní Karolína

Epilog

28. 5. 1780, Morristown, New Jersey

Historická poznámka

Svobodu, nebo smrt!

2. 6. 1780, nedaleko Bordentownu, New Jersey

19. 6. 1780, Morristown, New Jersey

Historická poznámka

...dokud vás smrt nerozdělí?

4. 8. 1780, Québec, provincie Québec

12. 8. 1780, Québec, provincie Québec

21. 9. 1780

Epilog, o šestnáct let později

7. 7. 1796, Detroit

Historická poznámka

Chronologie

Zmizení majora Woodwarda

Londýn, 21. 11. 1768

„Prosím, vstupte, lorde Christophere.“

Vikomta Risewella nepřekvapilo, že ho nový ministerský předseda Augustus FitzRoy, 3. vévoda z Graftonu, poznal jen podle zaklepání. To on ho požádal o schůzku a Christopher si zakládal na své dochvilnosti. Více ho udivila přítomnost druhého muže. Wills Hill, 1. markýz z Downshire, byl před ani ne rokem jmenován do čela nově vzniklého Ministerstva pro kolonie. Přísný padesátník Downshire dostal nelehký úkol poradit si se stále rostoucím napětím v třinácti koloniích, ale pod jeho úřad nyní spadala všechna britská zámořská dominia.

Risewell se hlavou lehce uklonil premiérovi i ministrovi a tiše očekával, až mu sdělí důvod jeho předvolání.

„Posaďte se, prosím,“ ukázal Grafton na prázdné křeslo. „Tohle nějaký čas zabeře.“

Vikomt poslechl, i vévoda se posadil, Downshire však ne. Ministr zůstal stát u

okna zády k nim a nepřestával hledět na Londýn pokrytý jemným sněhovým popraškem.

„Major sir Andrew Woodward, lorde Christophere,“ promluvil poprvé markýz a konečně se k nim otočil čelem. „Říká vám něco to jméno?“

Risewell se na okamžik zamyslel, než popravdě odpověděl. „Nikoliv. Myslím, že jsem se s ním nesešel ani o něm neslyšel.“

„To mě nepřekvapuje,“ poznamenal Grafton. „Je to bývalý armádní důstojník, inženýr. Vyznamenal se při obléhání Louisbourgu v osmapadesátém, ale proto se o něm nebavíme. Jedná se o to, že před nějakou dobou prostě zmizel.“

„Naposledy byl viděn v Bridgetownu na Barbadosu,“ doplnil Downshire.

Christopher mlčel, čekal, co bude následovat.

„Chceme, abyste ho našel, lorde Christophere,“ řekl ministerský předseda po nějaké době nervózního ticha.

„Já?“ překvapeně vydechl Risewell. „Já mám hledat nějakého vojáka na druhém konci světa? To mi budete muset vysvětlit, pánové. Proč já a proč zrovna jeho?“

Ve vážné tváři ministra pro kolonie se poprvé mihl náznak úsměvu. Ale nevypadal vůbec vesele. „Začnu vaší druhou otázkou, máte právo to vědět. Koluji pověsti, že major Woodward by mohl být spřízněn s královskou rodinou. Přímo s naším drahým zesnulým králem Jiřím II., jestli mi rozumíte.“

Christopher pokýval hlavou. „Chápu. Ale to přece nic neznamena. Nebude také jediný, Jeho Veličenstvo nebylo právě proslulé svou zdrženlivostí.“

„Jenže stará lady Woodwardová, majorova matka, teď vyhrožuje, že znovu vytáhne na světlo tu dávnou historii,“ ušklíbl se Grafton. „Pokud tedy nebudeme věnovat případu jejího syna dostatečnou pozornost. Přišla přímo za mnou s velmi kompromitujícími dopisy.“

Risewell přikývl. „Rozumím. Nalézt jejího syna je nejjednodušší způsob, jak starou dámu umlčet. Existuje opravdu nějaký důkaz o původu majora Woodwarda?“

Ministerský předseda si odkašlal a pak jednoduše odpověděl. „Ano.“

Dál už to nerozváděl, nebylo třeba.

Risewell přikývl a pak položil další otázku, která ho trápila: „Ale proč já?“

Downshire neodpověděl přímo. „Váš tchán generál Wavesbury má na Barbadosu značný majetek. Vyzná se v tamějších poměrech. Je o něm také známo, že necestuje nalahko. Málokterý britský armádní důstojník disponuje řadovou lodí, jejíž přesunutí do Západní Indie by tak nevzbudilo podezření. Pak tu máme ten nepříjemný skandál s mrtvým soudcem Grahamem a jeho zmrzačeným synem.“

„Hrabě byl zcela očištěn,“ namítl Christopher. „A mladý Peter si za to mohl sám...“

„Zatraceně, on mu usekl ucho!“ premiér o něco zvýšil hlas.

„Bylo to v čestném souboji, on urazil..., ne, napadl paní hraběnku,“ zastal se Risewell svého tchána.

„Lady Elizabeth je také pěkné kvítko,“ poznamenal Grafton. „Bůhví, jak se to celé seběhlo.“

Christopher to nekomentoval, raději pokračoval: „Rozumím, že chcete, aby se hrabě vypravil na Barbados, našel toho vašeho Woodwarda a současně počkal, až se

na něj trochu zapomene. Co to má ale co dělat se mnou?“

Downshire znovu odbočil. „Víte, jak to dopadlo, když generál Wavesbury naposledy řešil na Barbadosu nějaké nesnáze?“ Ministr zvedl jakýsi list a nasadil si cvikr. „156 mrtvých! Celá vesnice rozstřílená na kusy!“

„Znám tu historii,“ opáčil Christopher. „Měl k tomu dobrý důvod a...“

„Zkrátka chceme, abyste misi velel vy, lorde Christophere,“ nenechal ho Grafton domluvit. „Abyste na Wavesburyho dohlédl. Máte i přes svůj věk chladnou hlavu, myslíte jako politik, ne jako voják. Celé to musí proběhnout klidně, a pokud možno nenápadně.“

Risewell se jen ušklíbl. „Wavesbury je hrabě a o víc než dvacet let starší než já...“

„Ale stále je to královský důstojník,“ opáčil Downshire a podal Christopherovi jakýsi list s několika pečetěmi. „Dokud se své hodnosti nevzdá, musí poslouchat rozkazy. Toto je pověření přímo z Horse Guards. Až do odvolání se brigádní generál Wavesbury bude řídit vašimi pokyny.“

Risewell si jen povzdechl, když si prohlížel pověřovací listinu. „Vidím, pánové, že jste mysleli na vše. Ještě něco, co bych měl znát?“

Grafton se na okamžik zarazil. „Možná byste si zasloužil vědět, že nebudete první, kdo bude po majoru Woodwardovi pátrat. Náš člověk, nějaký pan Andy Crogan, dostal stejný úkol.“

Christopher se na oba muže tázavě podíval.

„Bohužel i se svými dvěma pomocníky také zmizel.“

• • •

„To má být nějaký žert?“ zeptal jsem se nevěřicně, když jsem si již po několikáté prohlédl glejt, který mi vikomt Risewell předal.

„Davide?“ Elizabeth musel můj tón pobavit.

Podal jsem jí tedy dokument.

„Grafton si asi myslí, že s novou hodností bych měl dostat i nového velitele... Moc mi nepomáháš, drahá.“

Dobře jsem si všiml, jak mé ženě cukají při čtení dokumentu koutky.

„Alespoň je to někdo z rodiny,“ poznamenala obtížně přemáhajíc smích.

„Byl jsem z toho šokován, stejně jako vy, Davide,“ opáčil Christopher. „Ani v nejmenším jsem ministerskému předsedovi nenaznačil, že bych o něco podobného stál.“ Pak rychle dodal. „Možná byste neměla, mylady. Je to stále tajný rozkaz.“

Elizabeth totiž mezitím list předala čtvrtému člověku přítomnému s námi v jednom ze salónů našeho sídla v Somersetu. Tím byla Risewellova žena a má adoptivní dcera Mary. I ona se zatvářila, jako by se neuměla rozhodnout mezi smíchem a obdivem ke svému manželovi.

Nevšímal jsem si Christopherovy poznámky a rezignovaně rozhodil ruce. „Tak jsem pod vaším velením, Christophere. Velte tedy. Co po mně náš mladý ministerský předseda chce?“

Risewell mimoděk sebral list Mary z ruky a opět ho složil. Pak mě stručně seznámil s obsahem svého rozhovoru s pány Graftonem a Downshirem. Ani se již nepozastavoval nad přítomností obou žen, které ho pozorně poslouchaly.

„Major Woodward,“ řekl jsem zamyšleně, když skončil. „Myslím, že si ho vybauji, všichni o něm mluvili jako o skvělém sapérovi. Nenapadlo by mne, že má královskou krev. Asi bych ho poznal, kdybych ho potkal. Nemůže být za jeho zmizením něco banálního? Už není v aktivní službě. Nemohl prostě odjet a nedat o sobě vědět?“

„Pánové z vlády si to nemyslí,“ odpověděl Christopher, „a ani jeho matka. Pak je tu to zmizení mužů, kteří po něm pátrali...“

„Barbados je daleko,“ upozornil jsem ho. „Zpráva od pana Crogana se mohla prostě ztratit.“

Risewell jen pokrčil rameny. „Lord Grafton přesto trval na vaší..., naší cestě.“

„To byl ale Downshirův nápad, že?“ zeptal jsem se. „Napětí v třinácti koloniích vzrůstá každým dnem a někteří naši staří rivalové pošilhávají po britských územích v Západní Indii. Ministra pro kolonie jistě potěší, když sem tam někdo v oblasti zahledne osmaosmdesátidělový trojpalubník – zvláště když ho to nic nestojí.“

Vikomt si jen odkašlal, ale neřekl nic.

Ucítil jsem na rameni jemný dotyk. „Zase nebude tak zle, Davide. Ráda po dlouhé době uvidím Annu a Adama. Už se těším, až poznám jejich děti.“

„Mylady?“ Christopher na Elizabeth překvapeně pohlédl, ale mně byly její úmysly zřejmé ještě před tím, než promluvila.

„Kdy vyplouváme?“ ozvala se Mary. „Musím hned domů a začít balit.“

„Mary?“ Zdálo se, že vikomt Risewell ztrácí svoji obvyklou sebejistotu.

„Barbados, to znamená několik měsíců,“ zchladil jsem nadšení své ženy. „Margaret a William tu budou muset zůstat přes Vánoce sami.“

Elizabeth zvažněla, ale pak se znovu usmála, jako by ji něco napadlo. „A co je vzít s sebou? Fury je pohodlná a bezpečná loď a na plantáži jim bude dobře. V téhle roční době ani nehrozí nemoci. Výlet se jim určitě bude líbit.“

„Dámy, jedná se o vládní záležitost, žádnou zábavní plavbu,“ bojoval Christopher předem prohraný boj.

Protože i mně se nápad zalíbil. „Máš pravdu, Beth. Souhlasím. Na lodi a na plantáži budou v bezpečí a aspoň poznají kus světa. My zatím s naším chrabřým vůdcem najdeme toho toulavého majora.“

„Opakuji, že musím trvat...“ znovu se ozval Risewell, ale zarazil se, protože náhle jsme byli v pokoji jen sami dva.

Pokrčil jsem rameny a zasalutoval. „Dle rozkazu, pane. Bohužel se obávám, že na naše dámy vám glejt stačit nebude.“

Celý týden od chvíle, kdy mi Risewell ukázal onen neuvěřitelný dokument, nám zabraly přípravy na cestu. Neočekával jsem velké nebezpečí, přesto jsem nechtěl nic podcenit, proto se kromě kompletní posádky nalodily i dvě roty vojáků z mého třiačtyřicátého regimentu, jedna pod velením nově povýšeného kapitána Kennetha Lindsaye.

Margaret a William byli nadšení, když se dozvěděli, že budou moci cestovat s námi. Nevěděl jsem, jestli jejich radost časem nevychladne, přece jen dvouměsíční cesta po moři může být pro skoro čtyřleté děti nudná, ale zatím s očima navrch hlavy

fascinovaně sledovaly nakládání zásob na palubu Fury a každou chvíli se ptaly, kdy už vyplujeme. Žádná má návštěva Bristolu se tak neobešla bez jejich přítomnosti. Christopher měl možná pravdu, že naše přípravy napovídají, že se chystáme spíše na výlet za zábavou než na vážně míněnou výpravu.

Další skupinka v přístavu tento dojem na první pohled ještě dokreslovala. Světlovlasá žena s malým dítětem v náruči se procházela po boku s mladým důstojníkem mezi chystajícími se vojáky a námořníky. Každou chvíli se zastavovali u shromážděných zásob, zbraní nebo mezi hloučky vojáků. Šťastná matka občas s úsměvem přijala od někoho gratulaci, ale většinou se tvářila přísně a jen úsečně odpovídala na vojákovo vysvětlování.

Zanechal jsem na chvíli děti pod Elizabetiným dohledem a přidal se ke dvojici.

„Kapitán to zvládne, maj–, madam Tremblay-Ferrellová,“ oslovil jsem ji.

Jane si jen povzdychla. „Byla bych klidnější, kdybych plula s vámi.“

„Pro jednu se bez vás obejdeme,“ usmál jsem se. „Máme jen nalézt jednoho zbloudilého důstojníka, nejdeme do bitvy.“ Pokynul jsem rukou k Fury stojící na kotvách v přístavu. „A také se nechat vidět.“

„Hm,“ přikývla nepřítomně. „Nejspíš máte pravdu, pane. Mylorde. Jen aby to nedopadlo jako posledně... Kapitáne, neměly by být bedny s náboji zapечатěné? Tamhle ta je napůl otevřená.“

Raději jsem se nenápadně vzdálil, rozhodně jsem nechtěl vysvětlovat, že jsem už Williamovi vyčinił, když jsem ho přistihl u dotyčné krabice.

•

Konečně bylo vše připraveno a kapitán Flodden mohl dát poslední listopadový den roku 1768 za vrcholného přílivu rozkaz ke zvednutí kotev. Majestátní řadová loď tak za mírného sněžení pomalu opouštěla bristolský přístav. Na zadní palubě Fury to vypadalo všelijak, jen ne jako na válečné lodi.

Margaret a William se střídavě dožadovali, abych je zdvihl, že špatně vidí vzdalující se město, tak jsem je nakonec musel posadit na ramena oba. Tváře jim hořely nadšením i z mrazivého vzduchu. Mary se opírala o svého muže, který se mi zdál jediný nějaký zamklý. Buď jí ještě neodpustil, že ho přesvědčila, aby ji vzal s sebou, nebo mu mírné houpání lodi ani na klidném moři nedělalo dobře.

Po boku podplukovníka Henryho Ferrela stáli oba kapitáni, čerstvě povýšený Lindsay a asi o deset let starší Anthony Fairbairn, mlčenlivý, ale spolehlivý Skot odněkud z okolí Aberdeenu. Jessica Lindsayová byla, tedy pokud jsem věděl, pátou ženou na palubě, a měla zastávat svou obvyklou roli komorné mé ženy, i když jsem ji podezíral, že chce hlavně dohlédnout na svého manžela. Děti Lindsayových byly už dost staré, aby zvládly odloučení a Vánoce bez rodičů. Mary měla vzhledem ke svému postavení právo na komornou, ale vždy ho sveřepě odmítala. Proto mě překvapilo, když oznámila, že i ona bude mít doprovod. Nevěnoval bych tomu už víc pozornosti, jenže pak jsem si při nalodování všiml nápadně hezkého obličejce Elvie Westminsterové z nalezince U Svatého Jiljí. Protože vojín Cairbre McDonald i se svým bratrem byli součástí vojenského oddílu na palubě Fury, začal jsem tušit nějaký komplot ze strany své ženy a dcery.

Cesta proběhla bez významnějších událostí a těch padesát dní ve společnosti mých nejbližších nakonec uteklo jako voda. Mé obavy, že se děti budou po cestě nudit, se ukázaly jako zcela liché. Posádka i vojáci Margaret i Williama prakticky adoptovali. Za nedlouho bylo skoro k neuvěření, že jsou na palubě jen dvě děti, jak jich bylo všude plno. Až jsme je občas museli s Elizabeth kárat, že takhle by se vikomt a komtesa chovat neměli.

V klidu jsme oslavili Vánoce i Nový rok, sice skromněji než na pevnině, ale o to klidněji, a v půlce ledna 1769 se před námi v ranním tropickém slunci otevřel pohled na přístav Bridgetown.

„Myslíš, že budou Barclayovi překvapeni?“ zeptala se mě Elizabeth, když Fury proplouvala kolem městské pevnosti. „Či spíše zaskočení? Neměli jsme jim raději napsat?“

„Dopis by stejně nedorazil dřív než my,“ odvětil jsem. „Snad to bude překvapení příjemné.“

V přístavu bylo rušno. Velký trojpalubník jako Fury tu nepřistával každý den a dobře jsem viděl dav lidí shromážděných na břehu, který se přišel jen podívat. Druhým naším úkolem, tím nevyřčeným – a podezřívám jsem markýze z Downshire, že i tím hlavním –, bylo, aby se o našem příplutí mluvilo. Nepochyboval jsem, že mezi zvědavci v přístavu bude i několik španělských a francouzských agentů, kteří rychle doručí zprávu o osmaosmdesátidělové řadové lodi svým nadřízeným.

„Nechte připravit člun, kapitáne,“ obrátil jsem se na Floddena. „Vylodíme se.“

„Jak si přejete, pane,“ přikývl starý námořník.

I jemu se v hlavě musely rojit vzpomínky na naši poslední návštěvu, která nakonec skončila krvavou řeží s vyznavači kultu voodoo, které překvapivě vedl správce mé plantáže. Jeho syna jsem teď hodlal co nejdříve vyhledat.

Bylo potřeba najmout ne jeden, ale dva velké kočáry, aby nás všechny odvezly na mou plantáž, kde byl Adam Barclay správcem. K usedlosti jsme projížděli mezi rozlehlými lány cukrové třtiny, tabáku a konopí. V Anglii ležel sníh, ale tady byly polní práce v plném proudu. Černé obličej se k nám zvědavě obracely, někteří dělníci nám dokonce mávali na přivítanou. Dělníci, nikoliv otroci, protože černoši na mé plantáži byli svobodní. To mi vyneslo nevraživost některých plantážníků, ale v dlouhodobém měřítku také nemalé zisky.

Za více než dekádu od doby, kdy jsme s Elizabeth jeli stejnou cestou, se toho kolem příliš nezměnilo. Jen tropický les ještě více ustoupil, na místě, kde jsme byli tenkrát přepadeni, by se dnes nikdo neukryl.

Margaret houpání ukolébalo, ale William stál zvědavě na sedadle a vykláněl se z okna, aby mu z neobvyklé podívané nic neuniklo. Co chvíli Elizabeth něco ukazoval a svými jednoduchými větami neponechal nic bez komentáře. Raději jsem ho přidržoval, aby na nějakém výmolu nevypadl. Už tak málem obřečel, že nemůže jet s vrchním seržantem McAutiem na kozlíku. Můj synek totiž miloval koně. Ani trochu se jich nebál a hnál se k nim vždy s takovým nadšením, že jsme se vzhledem k jeho věku často obávali o jeho bezpečí.

Konečně kočár zastavil před velkou klasicistní rezidencí, kde bydleli Barclayovi a odkud Adam spravoval můj majetek na Barbadosu. Kolem obou našich vozů se již shromáždil velký počet lidí, dělníků, ale hlavně služebnictva, a nepochyboval jsem, že někdo dal o našem příjezdu vědět pánovi a paní domu.

Také jsme nestačili ani všichni vasednout, když se lady Anna Campbell-Barclayová objevila v hlavních dveřích nad schodištěm. I v obyčejných běžových denních šatech a s rozpuštěnými vlnitými vlasy jí to velmi slušelo. Byla zhruba stejně stará jako Elizabeth, ale stejně jako má žena vypadala mladší. Zjevně musela přiběhnout, a až nad schody se zadýchaně zastavila, aby mohla důstojně sejít dolů.

„Mylorde, Beth! Jaké překvapení!“ zvolala již cestou. „Nečekali jsme vás. Měla jsi napsat,“ dodala trochu vyčítavě k Elizabeth.

„Vypravili jsme se narychlo,“ vysvětloval jsem poté, co jsem jí políbil ruku a ona objímala Elizabeth. „Dopis by nás asi nepředstihl.“

Lady Anna se postupně s každým přivítala. Mary znala z cesty do Francie, pouze o vikomtů Risewellovi jen četla v Elizabetiných dopisech.

„Adam má nějaké řízení ve městě, vrátí se až na večer,“ dodala na vysvětlenou.

Pak hrdě pokynula ke třem dětem, které nás nesměle pozorovaly. Asi desetiletý chlapec, vedle něj pak pětileté děvčátko a ještě jedno, asi o rok mladší.

„Představuji vám lorda Adama Campbella Barclayho, Barbaru Barclayovou a Elspeth Barclayovou.“

Děti se postupně ukláněly. Mladý lord Campbell s precizní dětskou vážností, malá Elspeth málem zakopla o sukýnku. Lady Anně se podařilo úspěšně nárokovat dědictví po jejím zlotřilém strýci, proto získal Adamův syn nárok na jeho titul a po dovršení osmnácti let i na majetek.

Elizabeth jí následně představila Margaret s Williamem. Anna se sklonila, aby objala obě děti ostýchavě se držící matčiny sukně.

„Prosím, následujte mne,“ zvala nás dál, když se opět narovnala. „Nechám vám připravit pokoje. Doufám, že se nechystáte zase hned k odplutí.“

Nevesele jsem se usmál. „Nejspíš se nějakou dobu zdržíme. Čeká nás tu práce.“

Adam se vrátil, když se začínalo smrákat, proto byl již přítomen, když se celá naše společnost sešla v největší jídelně v domě. Nenápadně jsem zrakem hledal na bílých zdech skvrny od krve, ale někdo samozřejmě již za ty roky stihl možná i několikrát vymalovat. Byli jsme tu všichni, kdo byli do záležitosti majora Woodwarda zasvěceni, včetně kapitána Floddena, podplukovníka Ferrela a obou jeho kapitanů. Vikomt Risewell se již opět tvářil sebejistě jako opravdový velitel, navzdory tomu, že prakticky všichni muži v pokoji byli starší než on a měli větší zkušenosti. Možná to bylo i proto, že mu pobyt v místnosti, která se neustále nehoupala, zvedl náladu.

„Slyšel jsem o zmizení majora Woodwarda,“ řekl Barclay, když se s námi se všemi přivítal. Tedy kromě Margaret s Williamem, kteří už spali ve svém pokoji.

„Proběhlo vůbec nějaké vyšetřování?“ zeptal se Christopher.

Adam pokrčil rameny, pak svýma slepýma očima pohlédl zhruba Risewellovým směrem. „Možná ano, ale nemyslím, že by bylo zvlášť důkladné. Někdo ho snad přý

později viděl na Jamajce. Možná je to fáma, ale všem to stačilo. Major již není u armády, nemá tu žádné příbuzné, proto se po něm nikdo nesháněl a úřady měly celou věc za uzavřenou.“

„Proč byl vlastně major na Barbadosu?“ zeptal jsem se.

„To bohužel nevím,“ odvětil Adam. „Potkal jsem ho jen jednou nebo dvakrát na nějakém večírku. Prohodili jsme jen pár zdvořilostních frází.“

„Říkalo se, že si tu našel nevěstu,“ vložila se lady Anna do hovoru. „Ale nevím, kdo byla ta šťastná. Dělal se kolem toho hodně tajností. Ale Adame, vzpomínáš na petici reverenda Matthewse?“

„Co máte na mysli, mylady?“ zeptal se Risewell.

Barcley odpověděl místo své ženy. „Máš pravdu, drahá. Mohlo by to souviset. Jsou to tak tři čtyři měsíce, mylorde. Reverend Thomas Matthews z Bridgetownu předal guvernérovi seznam jmen lidí, kteří se podle něj ztratili.“

„A guvernér nic nepodnikl?“ podivil jsem se.

„Musíte chápat, že reverend Matthews je idealista, mylorde,“ řekl Adam jakoby na vysvětlenou. „Ti lidé na jeho seznamu jsou takoví, co neustále cestují mezi přístavy, ztrácí se a zase objevují. Přístavní dělníci, žebraví sirotci, příležitostní námořníci, holky z přístavu... Guvernér ho odbyl, ani mě to neudivilo. Matthews si na něco stěžuje každou chvíli a guvernéra si tak značně znepráčetil.“

„Jestli však má reverend takový přehled o svých farnících, zvláště ve městě, jako je Bridgetown, měli bychom ho navštívit,“ poznamenal jsem. „Zatím jsme předpokládali, že majorovo zmizení souvisí s jeho původem. Pokud by ovšem reverend měl pravdu a v Bridgetownu se ztráceli lidé, stavělo by to celou záležitost do nového světla.“

„Ano, to máte pravdu,“ přitakal Barcley. „Reverend tráví většinu času ve svém domě nedaleko města. Přes jeho možná až přílišnou horlivost nemůže být na škodu ho navštívit. Objevil se tu před časem takový lidový kazatel, propuštěný otrok jménem Bwana Mkubwa. Matthews s ním teď vede, dalo by se říci, soukromou válku.“

„Znáte současného guvernéra, pane Barcley?“ odbočil jsem.

„Lorda Doolana? Někdo jiný by řekl od vidění.“ Na okamžik zmlkl, ale nikdo se neodvážil zasmát jeho vtipu. „Nijak důvěrně, ale zdá se mi jako schopný úředník.“

„Jeho žena lady Melinda je však na Barbadosu velmi populární hostitelkou,“ doplnila lady Anna. „Za tři dny pořádá jeden ze svých častých večírků. Myslím, že bude nanejvýš snadné zajistit vám pozvání. Možná obtížnější by bylo se mu vyhnout.“

„Jestli souhlasíte, Christophere, zítra bychom naše pátrání zahájili návštěvou ctihodného pana Matthewse,“ navrhl jsem.

„Nikoliv guvernéra?“ podivil se Risewell.

„Guvernéra bych si zatím nechal myslet, že jsem pouze příplul navštívit svou plantáž. Taková věc nevyžaduje, abych ho okamžitě vyhledal,“ odpověděl jsem. „Má kolem sebe spoustu lidí, zbytečně by se šířily klepy.“

„Návštěva na řadové lodi?“ usmál se vikomt.

„Nebylo by to poprvé,“ pokrčil jsem rameny. „Pan Barcley zítra našim jménem přijme pozvání na večírek jeho ženy. Kdyby s námi chtěl mluvit dříve, bude nás mu-

set najít sám, ale čím méně lidí bude vědět o pravém účelu naší cesty, tím lépe.“

„Mary, na okamžik,“ zastavil jsem svoji adoptivní dceru, když jsme opouštěli jídelnu.

„Prosím, otče?“ zarazila se, právě když položila nohu na první schod.

„Kapitán Lindsay mi předal žádost o povolení k sňatku od vojína Cairbre McDonalda,“ oznámil jsem jí s úsměvem. „Nevíš o tom něco?“

Nějak se jí podařilo udržet vážný obličej. „A kdo je ta šťastná?“

Rezignovaně jsem si povzdechl.

„Zatřep hlavou, prosím,“ požádal jsem ji.

Překvapeně na mě pohlédla. „Nechápu... Jak..., jak to myslíš?“

Předvedl jsem jí to a ona po mě pohyb neochotně zopakovala. Špatně držící účes se hned rozpadl a narezlé kaštanové vlasy jí spadly na ramena.

„Nechceš mi tvrdit, že Elvie Westminsterovou jsi s sebou vzala, protože je skvělá komorná, že?“

Mary si několikrát nervózně odkašlala, ale neřekla nic. Elvie se držela dobře, ale bylo na ní příliš vidět, jak je unesená z nového prostředí. Pro nás byl dům na plantáži jen skromnější verzí našeho vlastního sídla, pro sirotka z nalezince to musel být pohádkový palác.

„Podepíšu to. I kvůli McDonaldovi, je to dobrý voják,“ oznámil jsem jí. „Jen byste mě příště s Beth nemusely obcházet. Ale jsem vcelku rád, že je to děvče tady, její setkání s lady Annou by mohlo být zábavné.“

„Všiml sis toho?“ zvedla ke mně tázavě oči.

„Už tenkrát U Svatého Jiljí,“ opáčil jsem. „Ale teď, když jsem opět viděl lady Annu Campbell-Barcleyovou... Skoro jsem si říkal, jestli nemohou být příbuzné.“

Mary zakroutila hlavou. „Nay, napadlo nás to také, ale jejich podoba je naprosto jistě jen náhodná. Když Elvie ve Westminsteru našli, většina přímých příbuzných lady Anny již nežila. Jen její strýc a bratranec, a ti zrovna v té době kulí pikle proti tobě a Beth.“

A zaplatili za to životem, pomyslel jsem si.

„Nejspíš máš pravdu. Dobrou noc, Mary.“

Druhého dne po našem příjezdu jsem se společně s Risewellovými vypravil navštívit reverenda Matthewse. Elizabeth mě tentokrát nedoprovázela, nechtěli jsme nechávat děti v novém místě tak brzy samotné jen s Jessikou, i když se Anna nabídlá, že na ně dohlédne. Reverendův dům jsme našli bez obtíží, patrové dřevěné stavení obklopené několika palmami s výhledem na moře bylo již z dálky nápadné mimo jiné díky menšímu davu shromážděnému před brankou do malé zahrádky.

Nevšimal jsem si zvědavých pohledů místních, a zatímco Christopher pomáhal Mary z koně, přečetl jsem si výzvu, která očividně vzbudila takové pozdvižení.

„Bwana Mkubwa – kacír a rouhač. Průvodce cestou k zatracení, nenechte si lhát,“ stálo velkými písmeny na voskovaném papíru přibitým na dřevěné desce.

Menším písmem pak pokračovalo varování před návštěvou bohoslužeb místního

samozvaného kněze, od kterého se anglikánská církev zcela distancuje.

Pokrčil jsem rameny a jako první prošel do zahrady. Z domku nás museli sledovat, protože se dveře otevřely, ještě než jsem stačil zaklepat. Měl jsem zažitou představu o hubených asketických kněžích s dravčím obličejem, ale menší mírně korpulentní čtyřicátník se širokou sympatickou tváří ji příliš nenaplnňoval. Ale podle černého obleku a bílého kolárku muž proti nám musel být sám reverend Matthews.

Jen přelétl pohledem moji uniformu a už spustil: „Konečně! Konečně jste tady! Žádal jsem o vojenskou pomoc už alespoň přede dvěma měsíci. Co trvalo lordu guvernérovi tak dlouho?“

Mary se za mnou tiše zahihňala a reverend si nejspíše až nyní všiml mého doprovodu. Zarazil se a znovu, pozorněji, si nás prohlédl.

„Musí jít o omyl, reverende,“ řekl jsem. „Představuji vám lady Mary, vikomtesu Risewellovou, lorda Christophera, vikomta Risewella. Já jsem brigádní generál hrabě David z Wavesbury. Omlouvám se, ale přicestovali jsme teprve včera. Můžeme si někde v klidu promluvit?“

Pokynul jsem k lidem sročeným kolem oznámení.

Musel jsem uznat, že Matthews se dokázal rychle vzpamatovat. „Omlouvám se, panstvo, nesmírně se omlouvám. Já jsem reverend Thomas Matthews. Jistě. Jistě. Pojd'te dál. Alice! Máme vznešenou návštěvu.“

Vešli jsme dovnitř a reverend nás zavedl na útulnou, napůl otevřenou verandu s výhledem na přístav. Směřovala na opačnou stranu domu, hlučící dav nás tu nerušil. Matthewsova žena se objevila za okamžik ještě s otevřenou knihou v ruce. O pár let mladší vysoká štíhlá bruneta byla pravým opakem svého manžela. Ji bych si s talárem uměl představit lépe.

„Panstvo, má žena Alice Matthewsová,“ představil ji, než zopakoval naše jména.

Podle etikety obráceně, aletěžko jsem homohl vinit. Paní Matthewsová mezi námizmateně tčkala očima, než se vzpamatovala a udělala neobratné pukrle. Její manžel jí pomohl z rozpaků.

„Alice, ať nám Juana připraví trochu čaje. Mohu vám nabídnout nějaké občerstvení, panstvo?“

„Budeme vám vděční,“ přikývl jsem, když jsme si sedali.

„Mohu se tedy zeptat na důvod vaší návštěvy, mylorde?“ zeptal se reverend. „Je to ten heretik Bwana Mkubwa? Poslal vás guvernér?“

„Obávám se, že o vašem sporu příliš nevíme,“ přiznal jsem se.

„Zajímá nás jiná petice, kterou jste předal guvernérovi,“ doplnil mne Christopher.

„Máte na mysli ty zmizelé lidi, mylord? Nezdálo se, že by ho to příliš trápilo.“

„Asi proto, že se nejednalo o nikoho významného,“ poznamenal jsem.

„To vám řekl lord Doolan?“ podivil se Matthews. „V očích našeho Pána je každý člověk významný, kdo jsme my, abychom soudili? Ale ani podle zdejších měřítek nemá pravdu. Pohled'te.“

Natáhl se k psacímu stolu a vzal do ruky desky s několika listy papíru. Po chvíli přehrabování našel ten pravý.

„Pohled'te, panstvo.“

Zatímco nám služka nalévala čaj, udiveně jsem se díval na řádky se jmény psané pečlivým, skoro uměleckým rukopisem. U každého jména byl i věk, povolání a datum. Musel jsem chtít nechtě obdivovat reverendovu důkladnost.

„Můžete si ten seznam vzít, mylordé,“ řekl Matthews. Můj zájem na mně musel být vidět. „Mám kopii a k ničemu mi není. Nezdá se, že by se Jeho Excelence hodlala mou žádostí vůbec zabývat. Já jsem podnikl vše, co bylo v mých skrovných silách. Snad tedy vy...“

„Uvidím, co se dá dělat,“ připustil jsem neurčitě. „Budu si ten seznam muset v kľidu prostudovat. Nebudeme vás tedy již dále obtěžovat.“

„Neobtěžujete..., to jistě ne,“ odpověděl reverend roztržitě, zatímco rovnal letáky podobné tomu, který jsme viděli vyvěšený před domem.

„Kdo je to vlastně ten Bwana Mkubwa?“ neudržela se Mary.

„Nikdo, koho by měla řádná mladá dáma znát!“ Nevšiml jsem si, kdy se k nám paní Matthewsová přidala, tak nenápadně se chovala, ale o to ohnivěji se teď ozvala.

„Klid, Alice,“ napomenul ji její manžel. „Mylady je na ostrově teprve den. Pan Bwana Mkubwa je bývalý otrok. Prohlásil se knězem. Pořádá mše přímo pod širým nebem.“

„A to se nesmí,“ doplnil jsem jeho výčet s neveselým úsměvem.

Očekával jsem, že Matthewsovi vadí rival, který nemá ze zákona žádné právo na taková shromáždění. Reverend mě však překvapil.

„Každý sloužíme Bohu, jak umíme,“ pokýval hlavou. „Ale Bwana Mkubwa Bohu neslouží, ať si na svých kázáních říká, co chce. On slouží jen sám sobě.“

„Je to špinavý pohan!“ prohlásila jeho žena zaujatě.

„Ale bohužel charismatický pohan, který se tváří jako ten nejuctivější následovník našeho Pána,“ pokrčil Matthews rameny. „Jeho mše jsou, řekněme, dosti divoké a lidem se to líbí. Dokonce se z jeho..., ehm..., vystoupení stala vlastně módní záležitost. Nechápejte mě špatně, sám jsem se byl přesvědčit. Na zpěvu velebícím našeho Pána není nic špatného, ale tomu člověku jde jen o to, aby přitáhl co nejvíce lidí.“

„A samozřejmě o příspěvky,“ poznamenal jsem.

Bwana Mkubwa by nebyl první a ani poslední šarlatán máměcí peníze z důvěřivých lidí. Matně jsem si vzpomínal, že lady Anna o něm musela Elizabeth psát, ale měl jsem ho jen za nějakou místní kuriozitu.

„Ale už jsem se vás naobtěžoval s tím člověkem dost a dost,“ řekl reverend omluvně. „Kdybyste však mluvil s guvernérem, prosím vás, zkuste ho za mě znovu požádat, aby zakročil.“

Alice Matthewsová si opovržlivě odfrkla. „Vždyť sám ty kacířské bohoslužby navštěvuje! Stejně je to sám poloviční heretik, jako všichni Skoti!“

„Ale, drahá, lord Doolan je Angličan jako my dva a zbožný člověk,“ napomenul ji reverend, ale vysloužil si jen další úšklebek.

„Možná raději už nebudeme rušit,“ řekl jsem.

Pobaveně jsem pozoroval Mary, která zatínala pěsti, a Christopher ji chlácholivě hladil po ruce.

„Omlouvám se, mylordé. Alice se někdy nechá unést, její bratr padl u Prestonpans.“

Ale nemyslí tím nic zlého,“ řekl Matthews, když také vstával. „Kdybych vám ještě mohl s čímkoliv pomoci, neváhejte se na mě obrátit.“

„Děkuji, reverende,“ přijal jsem nabízenou ruku. „Budu se těšit a na shledanou.“

Mary se lehce uklonila. „Na brzkou shledanou a krásný den.“

Její valivé skotské er muselo paní Matthewsové drnčet v uších ještě dlouho.

„Angličané...“ zaslechl jsem tiše šeptat Mary, zatímco jsme sjížděli zpět k Bridgetownu.

Když jsem pohlédl na jejího anglického manžela, musel jsem se usmát.

„Barclayovi budou jistě vědět, kdy má pan Bwana Mkubwa další bohoslužbu,“ věnoval jsem se raději bezpečnějšímu tématu. „Musíme se jich zeptat.“

„Chcete ji navštívit?“ zeptal se Risewell.

„Ano. Přece je to něco jako módní záležitost,“ zopakoval jsem Matthewsova slova. „Proto reverendovi, a hlavně jeho choti tolik vadí. Bude mít poloprázdný kostel a svádí to na onoho Bwanu Mkubwu.“

„Máte pravdu,“ přikývl Christopher. „Snad to bude poučné. A také, jestli se nepletu, Bwana Mkubwa se na ostrově objevil zhruba v době, kdy zmizel major Woodward. Mohlo by to souviset.“

Elizabeth většinou dávala Mary číst Anniny dopisy, proto nás mohla opravit. „Jestli si to pamatuji dobře, tak až měsíc nebo dva po majorově zmizení.“

Pokýval jsem hlavou a pohlédl na blížící se Bridgetown. „Řekli vám pánové z vlády, odkud se naposledy ozval ten jejich člověk, Christophere? Onen Andy Crogan?“

Risewell se na okamžik zamyslel. „Prý se ubytoval v nějakém místním hostinci. U Kulhavého mnicha se tuším jmenuje.“

„Máme to po cestě,“ poznamenal jsem pomalu.

„Ale?“

Neodpověděl jsem, ale významně pohlédl na Mary. Jela těsně vedle nás, proto si mého gesta všimla.

„Co se děje? Myslíš, že jsem nikdy nebyla v přístavní hospodě?“ zeptala se rozhořčeně.

„Ne jako vikomtesa Risewellová. Alespoň tedy doufám,“ usmál jsem se. „Ale pro jednu se snad svět nezboří.“

„Jo, pamatuju si ty chlapy, pane. Myslela jsem si, že by to mohli bejt dezertěři.“

Hostinská od Kulhavého mnicha zhodnotila pohledem moji uniformu, ale ani na okamžik nepřestala hadrem utírat dávno suchý korběl.

„Ale moc vám nepomůžu. Dlužili mi za pár dní, tak jsem jejich věci prodala, abych měla aspoň něco.“

„Jejich věci zůstaly v pokoji?“ zeptal jsem se jakoby mimochodem.

„Jo, pane,“ pokývala hlavou. „Museli fakt pospíchat. Možná je honil někdo jako vy. Dezertěři se přece věšej, nemám pravdu?“

„To jistě máte.“

Přikývl jsem a upřeně se zadíval na skupinku námořníků u jednoho stolu, jedi-

ných hostů, kteří v lokále teď byli. Nepokrytě zírali na Mary a něco si hlasitě šeptali. Teď však zmlkli a sklonili se ke svým korbelům.

„Pamatujete si, kdy jste je viděla naposledy?“ pokračoval jsem.

„To ne, pane, ale mám takovou knihu, kam si píšu, kdo u mě přespává,“ odpověděla. „Úřady to tak chtějí. Každý se mi musí podepsat.“

Takže civilizace už dorazila až na Barbados, pomyslel jsem si, zatímco žena listovala umaštěnou knihou, ve které byl stejně na mnoha místech místo podpisu jen křížek. Risewell si všiml hledaných mužů jako první.

„Tady,“ ukázal. „Tady se zapsali.“

Vylovil z kapsy kus papíru a olůvkem si udělal poznámku.

„Jo, mladej pane, to byli voni,“ potvrdila hostinská po chvíli. Čtení jí očividně dělalo potíže.

„A kdy zmizeli?“ zeptal jsem se.

„Nevím přesně,“ opáčila. „Ale asi za tejdén jsem si všimla, že už dlouho nebyli v lokále. Počkala jsem asi den nebo dva a podívala se do jejich pokoje. Věci tam furt byly, museli zdrhnout vopravdu rychle. Ale všechno je cajk, pane. Čekala jsem dva měsíce, než jsem ty krámy prodala.“

Položil jsem na špinavý pult šilink. „Nikdo vás z ničeho neviní. Tohle je za ochotu. Na shledanou, maďam.“

Hostinská konečně položila korbel a zdvihla minci. „Služebnice, Vaše lordstvo. Přijďte zas.“

Už jsme procházeli dveřmi, když na nás ještě stačila zavolat. „Ještě něco, pane. Vzpomněla sem si, co říkal ten jejich šéf, dyž tu pili naposled.“

„A co to bylo?“ zeptal jsem se zájmem a mezi prsty protočil další minci.

„Chtěli vědět, estli nevím, kde bude mše toho černýho kazatele,“ odpověděla hostinská ochotně. „Každej to tu ví, proto nemohli bejt vocaď, že jo?“

Zbytek dne jsem strávil nezbytnými, ale nudnými administrativními úkoly. Fury bylo potřeba po dvouměsíční plavbě zásobit, kdyby bylo nutné ve spěchu opustit přístav. Rozhodl jsem se také přesunout většinu vojáků na plantáž. Neměl jsem k tomu sice žádný důvod, ale již jednou se mi podobná opatrnost vyplatila. Současně jsem chtěl dopřát svým mužům odpočinek od stísněných kajut na palubě. Fury byla velká a na řadovou loď i pohodlná, ale stále byl její prostor omezený.

Večer jsem už jen sotva dokázal udržet pozornost, když se mi Margaret s Williamem jeden přes druhého snažili sdělit, co celý den dělali.

Až dalšího dne ráno jsme se opět všichni sešli v jídelně u pozdní snídaně.

Adam Barclay před nás nejprve položil několik barevných listů papíru s umělecky vyvedeným písmem.

„Jste..., tedy jsme všichni zváni na ples pořádaný lady Melindou Doolanovou v guvernérově rezidenci,“ oznámil. „Opravdu nebylo těžké pozvání získat, lady Melinda doslova trvala na vaší přítomnosti. Jen jsem zapomněl, co se vlastně slaví, ale bude to na pozvánkách.“ Samozřejmě si to nemohl přečíst. „Účast však prý už přislíbil každý, kdo na ostrově něco znamená.“

„Pan Bwana Mkubwa pořádá jednu ze svých proslulých bohoslužeb večer před plesem,“ poznamenala Mary. „Celé služebnictvo o tom mluví,“ dodala, když na ni její manžel vrhl tázavý pohled.

„V pátek? Už zítra?“ podivil jsem se.

„Říká se, že je to kvůli sobotnímu plesu lady Melindy,“ vysvětlovala dále. „Prý aby měly dámy o čem mluvit.“ Opovržlivě si odfrkla. „Proto čeká víc lidí a větší příspěvky.“

„My jsme s Elizabeth také nezháleli,“ řekl jsem napůl žertem. „Celou noc jsme strávili nad tím seznamem reverenda Matthewse...“

Všiml jsem si tázavě udiveného pohledu, který vrhla lady Anna na mou ženu.

„Skoro celou noc...“ Odkáshal jsem si a pokračoval. „Musím uznat, že reverend je velmi pečlivý člověk. Muselo dát spoustu práce sestavit takovýto list.“

Položil jsem dokument na stůl. Všechna jména na něm jsme již dříve olůvkem odškrtnali, kromě dvou. Ostatní se zvědavě naklonili kupředu.

„Myslíme si, že major Woodward byl unesen,“ řekla Elizabeth. „Ale ne kvůli tomu, že by byl královské krve.“

Ukázala prstem na první jméno na seznamu, to majorovo. Jeho jsme také odškrtnli.

„Mezi těmi lidmi je jistá souvislost,“ pokračoval jsem. „Drahá?“

Elizabeth přikývla. „Všichni buď uměli něco užitečného, nebo byli tak bezvýznamní, že jejich zmizení nevzbudilo žádnou pozornost. Většina je někde mezi tím. Na prvním místě tu máme majora, skvělého a zkušeného inženýra.“

„Zákopy u Louisbourgu byly jeho dílo,“ doplnil jsem.

„Ano,“ pokračovala Elizabeth. „Měl jedinečné znalosti, proto únosci přistoupili na riziko, které s sebou nese zmizení významného důstojníka a šlechtice. Pak tu máme další – řemeslníky, většinou tovaryše.“

Přejížděla prstem po jednotlivých jménech.

„Cody Burke, tesař v učení. Darryl Sanford, kovář v učení... A tak dále a tak dále. Celkem šestnáct jmen. Mladí muži, kteří nemají zázemí a často cestují z přístavu do přístavu. Každý však umí něco užitečného.“

Protože ctihodný pan Matthews se snažil zaznamenat i věk, vidíme tu řadu dětí. Sirotci, malí žebráci, kteří nikomu nechybí.“

„A ty ženy?“ ukázal Risewell.

„Mladé ženy,“ povzdychla si Elizabeth. „Reverend u nich jen poznamenal: bez stálého zaměstnání, přístav. Je jasné, čím se živily. Zmizení takových osob opět nikoho nezajímalo.“

Christopher rychle pochopil, kam oba míříme. „Otrokáři. Potřebují otroky, ale takové, které jen tak nekoupí. A pak takové, kteří jsou jednoduše k mání.“

„Zdá se nám to jako velmi pravděpodobná možnost,“ přikývl jsem. „Protože únosem majora Woodwarda nejvíce riskovali, myslím, že jeho znalosti pro ně byly nejdůležitější.“

„Major je sapér,“ poznamenal kapitán Lindsay. „Umí stavět zákopy, štoly... Důl?“

„Západní Indie je bohatá,“ souhlasil jsem. „Drahé kovy, drahokamy... Také nás to napadlo.“

„Skoro třicet malých dětí,“ poznamenal zamýšleně kapitán Flodden. „Ty mají malé, šikovné prsty. Viděl jste někdy těžbu diamantů, pane? Děti dokáží dobře vybírat kameny z rudy.“

„To jsem nevěděl,“ přiznal jsem. „A holky z přístavu? Bude to znít hrubě, ale takové se vždy uplatní tam, kde jsou nějakí muži...“

Nejspíš aby změnil nepříjemné téma, Risewell znovu ukázal na papír. „Dvě jména jste tu vyznačili.“

„Ano,“ přikývl jsem. „Dvě nám to toho všeho nezapadají. Dvě mladé ženy. Dost významné na to, aby jejich zmizení vzbudilo pozornost, ale obě bez nějakých zvláštních znalostí. Slečny Glorie Blanchardová a Hester Archerová.“

„Slečnu Blanchardovou jsem znala, ale ta přece nezmezela,“ ozvala se lady Anna. „Proč by ji reverend Matthews zmiňoval? Je to vnučka sira Blancharda, co ho...“ Co ho Adamův otec nechal zabít, ale nahlas to neřekla. „...co tak tragicky zesnul. Ale prý se vdala na Jamajku.“

„Budeme se tedy muset zeptat reverenda,“ řekl jsem.

„Počkejte, Ellie by mohla něco vědět. Je to děvče, co jsem koupila od Blanchardových.“

Zazvonila malým zvonkem a do jídelny vešel černý sluha. „Je tu někde Ellie, Sethe?“

„Jistě, mylady.“

„Tak ji, prosím, přiveď.“

Trvalo jen chvíli, než vstoupila nervózní mladá černoška oblečená v šatech služky a s bílým čepcem na hlavě.

„Mylady si mě přála vidět?“

„Aye,“ přisvědčila lady Anna. „Pověz nám, co si pamatuješ o slečně Glorii Blanchardové. Znalas ji přece.“

„Ano, mylady,“ přikývla Ellie nejistě. „Slečna byla moc milá, ne jako její otec.“

„Prý se vdala,“ pobídla ji lady Anna.

„To já nevím, mylady. Už jsem byla tady. Ale je to možné, protože měla snoubence. Byl starší než ona, ale velmi se milovali.“

„Z Jamajky?“

„To nevím, mylady. Ale navštěvoval často dům Blanchardových. Pamatuji si ho dobře. Vysoký, urostlý, chodil jako voják, i když nenosil stejnokroj. A pan Blanchard mu říkal majore.“

„Woodward?“ neudržel jsem se. „Sir Andrew Woodward?“

„Slečna mu opravdu říkala Andrew, ale víc nevím, mylorde. Opravdu.“

„Děkujeme, Ellie, moc jsi nám pomohla,“ uklidňovala ji lady Anna. „Můžeš jít.“ Jen udělala pukrle a byla pryč.

Vzal jsem papír a odškrtnl jméno Glorie Blanchardové.

„Je velmi snadné donutit někoho spolupracovat, když držíte toho, na kom mu záleží,“ oznámil jsem.

Nikdo se neozval, všichni souhlasili.

„Potom zbývá jen slečna Hester Archerová, společnice,“ řekl Christopher.

„Vím o jedné slečně Hester Archerové. Je společnicí guvernérovy ženy lady Melindy,“ oznámil Adam. „Ale nevím, že by zmizela. Nikdo o tom nemluvil. Nemůže to být dlouho.“

„Reverend si myslí, že je to už přes čtyři měsíce,“ ukázal jsem na datum, které on nemohl vidět.

„Jestli je to pravda, guvernér o tom musel mlčet,“ podivil se Barclay. „Myslím, že je to nějaká jeho vzdálená chudá příbuzná, jak už to tak u společnic urozených dam bývá.“

„Budeme tedy muset Jeho Excelenci položit jednu otázku navíc,“ poznamenal jsem ironicky. „Docela se na ten ples začínám těšit.“

Trvalo ještě asi další hodinu, než jsme opustili jídelnu. Většina z nás měla nějaké povinnosti; já jsem například chtěl znovu navštívit reverenda Matthewse a zeptat se ho na ony dvě mladé dámy z jeho seznamu.

Lady Anna Campbell-Barcleyová procházela dveřmi přede mnou, když náhle zůstala šokovaně stát.

„Kdo..., kdo to je?“

„To je Elvie Westminsterová, má komorná,“ řekla Mary na vysvětlenou.

Všiml jsem si, že jen s obtížemi přemáhá smích a má žena jakbysmet. Elvie byla zabrána do hovoru s jednou ze služek, ale nyní zírala na lady Annu stejně překvapeně jako ona na ni.

„Mohu?“

Aniž by čekala na odpověď, skoro odvěkla dívku před velké benátské zrcadlo. Když jsem je nyní viděl vedle sebe, musel jsem uznat, že jejich podoba je opravdu zářející, i když lady Anna byla o dobrých patnáct let starší.

„Vy jste to věděli! Obě!“ osopila se na Mary s Elizabeth, ale i v jejím hlase znělo pobavení. „Jen jste čekali, co udělám, že?“

Elvie se tvářila podobně, jen se samozřejmě neodvážila dámy obvinít takto přímo. Těkala očima kolem, nevěděla, jak se zachovat. Rozhodl jsem se jí pomoci.

„Dámy rády žertují,“ usmál jsem se, „ale tohle by vám mohlo spravit náladu, slečno. Můžete to prosím předat vojínu McDonaldovi.“

Uvědomoval jsem si, že ji oslovuji na služebnou příliš zdvořile, ale považoval jsem za zbytečné to teď měnit. McDonaldovu žádost mi skoro vytrhla z ruky a lady Anna byla náhle zapomenuta. Děti se v nalezinci učily i číst a psát, proto se mohla sama přesvědčit, že jsem povolení ke sňatku schválil a opatřil pečeti. Rozhodnutí generála a současně velitele regimentu už neměl kdo zpochybnit.

„Já..., já vám děkuji, mylorde,“ dokázala ze sebe vypravit. „Prosím, omluvíte mne? Mylady?“

Mary se jen zasmála. „Jistě. Běž. Nějak si bez tebe...“

Ale to už mluvila k prázdné chodbě.

„Zatím na shledanou, dámy,“ pozdravil jsem.

Když jsem stoupal po schodišti do prvního patra, zaslechl jsem za sebou ještě žertem míněnou výhrůžku lady Anny. „Vrátím vám to. Beth, Mary. To slibuji na čest

klanu Campbell.“

„Je mi líto, pane, ale pan reverend není doma.“

Služka, která nám přišla otevřít, nevypadala, že by nějak přehnaně litovala, že nás zklame. Tentokrát mě na návštěvu doprovázela Elizabeth, vikomt Risewell se vypravil poptat do domu, který měl major Woodward při svém pobytu na Barbadosu pronajatý.

„Madam je přítomna?“ zeptal jsem se, než mi černoška stačila přibouchnout dveře před nosem. „Rádi bychom ji pozdravili.“

„Co se děje, Juano?“ ozval se odkudsi zevnitř nepřijemný hlas Alice Matthewsové.

„Nějací lidé hledají pana reverenda, madam. Mám je poslat pryč?“

Paní Matthewsová došla až k nám. „Zbláznila ses, ženská hloupá. To je hrabě z Wavesbury a...?“

Tázavě pohlédla na Elizabeth a já jsem je rychle představil.

„Pojďte dál, panstvo. Juano, postav na čaj.“

Služka odběhla a Alice nás již zvala dál. Bylo obtížné ji odhadnout, ale nezdálo se, že by z naší návštěvy měla velkou radost.

„Bohužel vás musím zklamat, mylord. Můj manžel musel odcestovat.“

„To je mi líto,“ poznamenal jsem. „Bude pryč dlouho? Možná bychom mohli počkat.“

„Vy mi nerozumíte,“ ošila se. „Thomas odplul z ostrova, již dlouho plánoval cestu až na Jamajku. Může být pryč několik týdnů.“

Byl to jen den, co jsme spolu mluvili, a reverend ani nenaznačil, že se chystá opustit Barbados. Celé to bylo víc než jen trochu podezřelé.

„Třeba bych vám mohla pomoci já,“ navrhla paní Mathewsová, když viděla můj údiv.

Pokrčil jsem rameny. „Jde o ten seznam, co mi váš manžel předal.“

„Pomáhala jsem mu s ním. Co vás na něm zaujalo?“

Vůbec jsem si nebyl jistý, že svou nabídku myslí upřímně, ale rozhodl jsem se zarisovat. „Slečna Hester Archerová. Společnice lady Melindy Doolanové. Opravdu zmizela? Od koho to reverend věděl?“

Tvář Alice Matthewsová na okamžik získala výraz naprostého znechucení, ale pak se ovládla.

„Lady Melinda se prý zmínila. Ale pak už o tom nemluvila, asi ji jen poslala pryč. Já si myslím, že Thomas přehání. Ti lidé prostě jen odjeli. Většina to byla jen chátra, prostě se párkrát neobjevili na mši, to se stává, ale Thomas je zkrátka moc pečlivý. I to může být někdy hřích.“

Neutrálně jsem přikývl. Tady se toho moc nedozvíme.

„Děkuji, nebudeme vás již zdržovat, madam Matthewsová,“ řekl jsem, zatímco jsem vstával. „Na shledanou.“

Alice na nás pohlédla trochu překvapeně. „Jistě. Nemáte za co. Ráda jsem vás poznala, mylady. Na shledanou.“

Elizabeth po celou dobu naší návštěvy mlčela, jako by jen čekala, až budeme sami.

„Její manžel nikam neodjel,“ oznámila mi pevně, jakmile jsme prošli plaňkovou brankou.

Nápis brojící proti Bwanovi Mkubwovi někdo od mé poslední návštěvy stačil strhnout a cary papíru ležely v podrostu pod deskou. Čekal jsem, jak bude má žena pokračovat.

„Kabát i černý pánský klobouk visely na věšáku.“

„Možná jich má víc,“ namítl jsem.

„Otevřenými dveřmi bylo vidět do pokoje. Na pohovce ležel otevřený lodní kufr, napůl sbalený, s mužskými šaty. Možná se reverend chystal odcestovat, ale nikam neodjel.“

Přikývl jsem, zatímco jsem odvažoval naše koně. „Já také nevěřím, že se reverend rozhodl ze dne na den opustit svoji farnost na celé týdny. Nechám ten dům i jeho povedenou ženu sledovat. Chtěla se nás příliš rychle zbavit.“

Elizabeth se na mě kouzelně usmála. „Neměl by o tom rozhodnout lord Christopher?“

„Ještě ty začínej,“ mávl jsem rukou. „Doufám, že večer bude lady Melinda Doolanová na té bohoslužbě. Rád bych si s ní promluvil o její společnosti. Celé je to nějaké podezřelé.“

Náhle jsem zahlédl mezi hustou vegetací podél cesty pohyb. Cosi malého vylétlo vysokým obloukem směrem k nám. Pobídl jsem koně před Elizabeth a hřbetem ruky předmět srazil na zem. Náraz jsem přes rukáv ani necítil. Podle pohybu velkých listů se dalo rozeznat, kde vrhač utíká ze stráně směrem k Bridgetownu. Zdálo se mi, že jsem zahlédl černá záda, ale nemělo smysl ho pronásledovat.

„Co to bylo?“ zeptala se Elizabeth spíše překvapeně než vyděšeně.

Seskočil jsem z koně a sebral onen předmět. Byla to látková panenka, jednoduchá lidská postava neurčitého pohlaví oblečená v červeném rouchu s naznačenými žlutými doplňky. A byla probodaná několika dlouhými jehlami.

Ukázal jsem panenku Elizabeth, která zůstala v sedle.

„To máš být asi ty,“ poznamenala zamyšleně. „Voodoo?“

Stejně jako já se při našem posledním návratu z Barbadosu probírala předměty a knihami, které zbyly po zabitém Jonathanu Barcleym. Při dlouhé cestě domů jsme měli spoustu času se s nimi seznámit a alespoň povrchně proniknout do fascinujícího přírodního náboženství, které černí otroci přinesli ze střední Afriky sem do Západní Indie. Proto jsme já i Elizabeth hleděli na panenku pochybovačně.

„Přijde mi to takové umělé,“ řekla, když si ji vzala do ruky. „Čisté, jen látka a jehly.“

„Také si myslím. Jako by ji dělal někdo, kdo o voodoo slyšel jen vyprávět,“ přisvědčil jsem.

„Že by nás, tedy spíš jen tebe, chtěl někdo vyděsit?“ napadlo ji.

„Možná,“ přikývl jsem, „nebo nás chce někdo svést ze stopy.“

„Skoro jako na královský ples,“ poznamenal jsem obdivně, když Elizabeth spo-

lečně s Mary scházely ze schodů.

Od Adama i Christophera, který se již vrátil ze své nepříliš přínosné výpravy, jsme věděli, že návštěvy venkovních mší černošského kazatele se pro smetánku z Bridgetownu i blízkého okolí staly událostí stejně prestižní jako plesy nebo večírky. Dámy se proto podle toho také ustrojily.

„Bohužel vás nemohu doprovodit,“ řekla lady Anna, „Elsbeth není dobře, nerada bych ji nechávala samotnou. Dohlédnu také na Margaret s Williamem.“

To nebylo nijak zvláště třeba. Jessica provedla naše děti po celé plantáži a já jsem je pak musel do postele donést, jak byly unavené.

„Jak myslíš, drahá,“ přisvědčil Adam.

Nevypadalo to, že by se trápil tím, že se bude muset obejít bez pomoci své ženy, která mu často nahrazovala oči.

„Děkuji, Anno,“ řekla Elizabeth, „snad to není nic vážného.“

„Nejspíše ne,“ připustila lady Anna. „Ale nemusíte litovat, tak trochu budu s vámi.“

Pokynula rukou a dodala: „To máte za to,“ když Mary i Elizabeth překvapeně vydechly.

Jako bych se vrátil v čase. Elvie Westminsterová v Anniných šatech a s pečlivě vyčesanými vlasy v Annině stylu měla dokonce na tváři podobně zkroušený výraz jako lady Anna tehdy před patnácti lety, kdy jsem ji potkal poprvé. Elvie si zřejmě nebyla dvakrát jistá, jak bude žert přijat.

Ale nejprve se rozesmála Mary a hned potom i Elizabeth.

„Je od tebe milé, Anno, že jsi opatřila nevěstě šaty na svatbu,“ prohlásila má žena. „Pojedeme?“

Jen jsem ukázal na připravený kočár stojící s rozsvícenými lucernami před domem a netrpělivě přešlapujícího Christophera. „Jak si přeješ, drahá.“

Po několika minutách mše, tedy spíše představení, jsem dokázal snadno pochopit, proč získal Bwana Mkubwa tak rychle popularitu napříč společenskými třídami na Barbadosu.

Samotná postava kazatele byla impozantní, musel mít hodně přes šest stop, široká ramena a světlo pochodní se odráželo na jeho oholené hlavě. Čistě bílé roucho a zdobená štola jasně kontrastovaly s jeho mahagonově černou kůží. Ruce měl odhalené, asi aby mu při divoké gestikulaci vynikly mohutné svaly.

Nedalo se mu upřít jisté charisma, když přebíhal sem a tam po jednoduchém pódiu, střídavě zvedal paže k nebi a ukazoval na shromážděné diváky a silným hlubokým hlasem kázal. Nebylo to však kázání, jaké jsem mnohokrát zažil v kostele, pomalé, monotónní a poklidné, ale spíše přerušovaná zvolání, při nichž dštil oheň a síru, ale současně sliboval spasení. Chvílemi bral do rukou louče, aby máváním plameny zdůraznil svoje slova.

Teologie nikdy nebyla mou zálibou, ale stejně jsem snadno pochopil, co reverendu Matthewsovi na Bwanovi Mkubwovi tolik vadilo. Celé jeho vystoupení se sice na první pohled vydávalo za bohoslužbu, ale ve skutečnosti mělo s náboženstvím jen pramálo společného. Jeho jediným účelem bylo zaujmout, stejně dobře před námi

mohli vystupovat cirkusoví artisté. Nebo možná ne. Pocit, že dělají něco pro svou duši, sem musel přilákat zrovna tolik diváků jako těch, kteří se chtěli jen pobavit.

Přestal jsem na chvíli sledovat Bwanu Mkubwu a rozhlédl se po přihlížejících. Před pódiem byly jen prosté lavice, ale se širokými uličkami, aby lidé různého postavení mohli sedět odděleně.

S lordem Carletonem Doolanem, nynějším guvernérem ostrova, jsem se kdysi setkal ještě za války v Evropě, proto jsem bývalého diplomata snadno poznal i ve tmě. Byl o něco mladší než já, kolem pětáctýřiceti, střední postavy s nevýrazným obličejem, ve kterém měl skoro neustále zasmušilý výraz. Oblečený byl tak, jak odpovídalo jeho postavení, od napudrované paruky po bílý brokátový kabátec bohatě protkávaný zlatou nití. Dáma po jeho pravé ruce musela být jeho žena lady Melinda. Lord Doolan byl podruhé ženatý, jeho nová manželka byla o hodně mladší než on, možná dokonce mladší než Elizabeth. Věděl jsem o ní jen málo, ale právě s ní jsem si přál promluvit o její zmizelé společnosti.

Elizabeth se lehce dotkla mé ruky. Bwana Mkubwa právě stál uprostřed pódia jakoby v extázi, se zavřenýma očima a s rukama nad hlavou. Asi jsem propásl finále jeho představení.

Okamžik bylo ticho, než ze sebe vyrazil jediné táhlé: „Ááááámen.“

Shromážděné obecnstvo to po něm poslušně zopakovalo.

Jako by to bylo znamení, že podivná mše končí, Bwana Mkubwa se beze slova otočil a zmizel kamsi do tmy. Přesně jako herec, který dohrál svou roli. Skoro jsem očekával potlesk a že se vrátí naposledy uklonit. Lidé však začali vstávat a chystat se k odchodu.

„Kapitáne, doprovodte dámy ke kočáru,“ řekl jsem Lindsayovi. „My zkusíme s lordem Christopherem najít lady Melindu.“

„Jdu s tebou, Davide,“ nepřekvapila mě Elizabeth.

„Já také,“ přidala se Mary.

Alespoň, že jejich doprovod neprotestoval. Jessica Lindsayová se držela svého manžela a Elvie Westminsterová jen vše zvědavě sledovala. Z toho, jak zůstávala blízko Adama Barclého, jsem usoudil, že lady Anna ji během výměny šatů také požádala, aby přece jen raději na jejího muže dohlédla. Já jsem ale dobře věděl, že Adam se o sebe dokáže postarat sám – a v temné noci měl vlastně výhodu. V ruce držel hůl s ukrytou čepelí, kterou jednou poranil i proslulou Gévaudanskou bestii. Nyní se bez obtíží vmísil mezi své známé a slyšel jsem, jak se nenápadně vyptává na reverenda Matthewse a Bwanu Mkubwu.

Pokrčil jsem tedy rameny a ve čtyřech jsme vyrazili směrem, kde jsem viděl ve tmě zářit Doolanův bílý kabát. Stál uprostřed menšího hloučku, protože vedle něho byl samotný Bwana Mkubwa, který osobně děkoval návštěvníkům. Další černochoz držel dřevěnou truhličku, do které čas od času někdo hodil menší obnos.

Lady Melinda Doolanová čekala na manžela kus stranou, nedaleko připraveného kočáru. Bwana Mkubwa mezitím někam odešel, ale její manžel byl dále zabrán do hovoru s několika dalšími dobře oblečenými muži, proto jsem na nic nečekal a všichni čtyři jsme zamířili přímo k ní.

„Omlouvám se, že vás takto přepadám. Mylady, je mi ctí se s vámi setkat,“ oslovil jsem ji.

Tázavě na nás pohlédla, proto jsem nás rychle představil. Lady Melinda pokývala hlavou a na hezké tváři se jí objevil úsměv. Okouzující, pečlivě nacvičený a naprosto neupřímný.

„Ráda vás poznávám, lorde Wavesbury, lorde Risewelle, dámy. Doufám, že vám pan Barclay předal pozvánky a že se mohu těšit na vaši zítřejší návštěvu.“

„Nemůžeme se dočkat,“ přikývla Elizabeth, „naše potvrzení jsme již poslali.“

Christopher si netrpělivě odkašlal. Její manžel se mohl každou chvílí vrátit, nemohli jsme ztrácet čas.

„Promiňte, že se takto ptám, ale možná máme společnou známou,“ řekl na úvod. „Slečnu Hester Archerovou. Mohl bych se s ní setkat?“

Maska zdvořilého klidu z ní na okamžik spadla. Zalapala po dechu a přísahal bych, že se jí v oku zaleskla slza.

Trvalo jí několik vteřin, než se zase vzpamatovala a dokázala zase klidně odpovědět. „Hester se nezmínila, že by vás znala, vikomte. Bohužel odplula, už není na Barbadosu.“

„Škoda,“ pokrčil Risewell rameny. „Už dlouho jsem ji neviděl.“

Když chtěl, byl Christopher skvělý lhář, lady Melinda však rozhodně ne.

Nevěřil jsem jí ani slovo, když pokračovala: „Zdělala konečně v Anglii nějaký majetek, proto odcestovala. Nechtěla jsem stát v cestě jejímu štěstí.“

Opět jí zacukaly koutky, opět zalapala po dechu, jako by jí řeč dělala problém. Bohužel náš čas vypršel.

„Hrabě Wavesbury, lady Elizabeth. Rád vás opět potkávám. Snad vás vystoupení pana Bwany Mkubwy pobavilo. Takové kazatele určitě v Anglii nemáte. Vidím, že mou drahou Melindu jste již poznali. A kdopak je tato okouzující mladá dáma?“

„Vaše Excellence,“ lehce jsem kývl hlavou.

Lord Doolan nás oslovil již z dálky, nemohl slyšet, o čem jsme se předtím bavili.

„Lady Mary, vikomtesa Risewellová, má dcera, a její manžel lord Christopher, vikomt Risewell,“ představil jsem oba.

Rozhodl jsem se ho nechat tápat, jak může být Mary má dcera.

Nepozastavil se nad tím, jen nabídl lady Melindě rámě. „Pojedeme, drahá, je pozdě. Doufám, že vás zítra všechny uvidím u nás. Bude spousta času povyprávět si o starých časech.“

Za život jsme si spolu vyměnili kromě pozdravu tak tři věty, ale raději jsem nic nenamítal.

„Bude mi potěšením,“ přikývl jsem raději. „Na shledanou zítra.“

Elizabeth, Mary i Christopher dodali další zdvořilostní fráze, zatímco guvernér se svou ženou nasedali do kočáru. Lord Doolan poklepal hlavicí vycházkové hole na střechu vozu a kočí pobídl koně. Lady Melinda nám z okna letmo zamávala a byli pryč.

„Lhala,“ konstatoval Risewell evidentní fakt. „Ať již je slečna Archerová kdekoliv, jistě neodplula do Anglie.“

„Lady Melindě na ní záleží,“ poznamenala Elizabeth. „Bylo jí to vidět na očích.“

„Jsi si jistá, drahá?“ zeptal jsem se.

„To žena pozná,“ přikývla. „Málem se rozplakala, když Christopher zmínil jméno slečny Archerové. Jsem si jistá. Záleží jí na ní a má o ni strach.“

„Věřím ti,“ odpověděl jsem. „Snad bude zítra víc příležitostí si s ní promluvit.“

„Možná bych měla sama,“ řekla Elizabeth. „Mezi čtyřma očima by mi mohla prozradit více.“

„Asi máš pravdu,“ souhlasil jsem. „Tady však již nic nezjistíme. Mše skončila, kazatel někam zmizel a lidé už většinou odešli. Najdeme pana Barclého, Jessiku, Elvie a kapitána a také pojedeme domů.“

Otevřel jsem hodinky a zkontroloval čas. Ve světle vzdálených pochodní a tropické noční oblohy se mi podařilo rozeznat, že je asi půl osmé.

„Nevím, jak to chodí na Barbadosu, ale v Londýně by večer teprve začínal.“

Narážel jsem tak na chvatný odjezd guvernéra a jeho ženy.

•

Po návratu na plantáž naše první myšlenky patřily dětem. Spaly však hlubokým spánkem, proto jsme je společně s Elizabeth jen zkontrolovali, ale nebudili je.

„Snad Annu moc nezlobily,“ poznamenal jsem cestou na večeri.

„Zeptám se,“ usmála se. „Ale za ten žert s Elvieinými šaty a účesem by si to zasloužila.“

„Bohužel jste ji právě minuli,“ ozval se Adam již z jídelny.

Neviděl, ale sluch měl výborný. Zatím jsme vešli a také se posadili.

„Elsbeth stále není dobře,“ dodal na vysvětlenou. „Nic vážného, ale na plantáži žije jedna stará žena a Anna k ní občas chodí pro bylinky. Čaj dcerce uleví, už nám pomohla mnohokrát.“

„Žena?“ zeptala se Elizabeth se zájmem.

„Znáte takové, mylady,“ usmál se Adam. „Bylinkářka, léčitelka. Lidé o ní vedou leccjaké řeči, ale když jim je zle, neváhají ji navštívit.“

„Bývalá otrokyně?“ zeptal jsem se, jen aby řeč nestála.

„Upřímně, ani nevím,“ opáčil Barclay. „Prostě se tu jednou objevila a usadila se v opuštěné chatrči na jižním kraji pralesa. Když mě na ni dělníci upozornili, vypravil jsem se tam. Jen to nevyužitý kus bažiny, ale pozemek vám stále patří. Nakonec jsme se dohodli, že tam může zůstat. Nejdřív mi jí bylo jen líto, ale pak se ukázalo, že dovede být užitečná.“

„Tuším, kde je to místo,“ dopověděl jsem. „To tam lady Anna šla sama? Ted' za tmy?“

„Ovšemže ne,“ odušil Adam. „Doprovázela ji služka a ještě další člověk, aby jim svítil. Není to poprvé. Do půl hodiny budou zpět.“

•

Jenže nebyli. Uplynula hodina, měla se podávat pozdní večere, mezitím přišli i Risewellovi, ale Anna se stále nevracela. Adam se mě nervózně začal vyptávat na čas stále častěji a častěji.

„Asi příprava těch bylin zabrala víc času, než předpokládala,“ pokusil jsem se ho

uklidnit.

„Ale přece jen... Někdo po vás hodil tu věc a vůbec,“ odpověděl.

„Plantáž je plná vojáků, je tu bezpečno,“ řekl jsem, ale sám jsem si nebyl úplně jist. „Vyrázím ji však raději naproti. Víím, kde je to místo.“

„Doprovodím vás, pane,“ nabídl se Lindsay.

„Díky,“ přikývl jsem. „Sežeňte nějaké světlo, kapitáne. Venku je tma.“

„Půjdu také,“ prohlásil Adam rozhodně. „Mně tma nevadí a znám plantáž jako vlastní dům,“ dodal, než jsem stačil něco namítnout.

„Dobrá,“ souhlasil jsem neochotně, „ale vy ostatní počkejte uvnitř.“

Elizabeth s Mary se již totiž také začaly zvedat.

Nechali jsme za sebou světla domu i dřevěných baráků, které obývali bývalí otoci, a po široké vyšlapané pěšině jsme se ubírali k jedinému oknu, které před námi svítilo do noci. Opustili jsme tabákové i třtinové lány, ale stále jsme byli na dohled rezidence. Podmáčený neužitečný kraj plantáže, kde měla žít ona bylinkářka, nebyl dále než půl míle, chápál jsem, že Adam nechal jít Annu skoro samotnou.

Kromě něj a kapitána Lindsaye mne doprovázeli ještě dva vojáci – vojíni McDonaldové – a každý nesl rozsvícenou lampu. Pečlivě jsem se rozhlížel kolem, ale potkali jsme jen pár černochoů, kteří nás uctivě pozdravili, po Anně nebylo vidu ani slechu.

„Děkuji vám za povolení ke svatbě, pane,“ oslovil mě Cairbre McDonald nesměle. „Já i Elvie.“

„Není zač,“ opáčil jsem roztržitě. „Stejně to vše spískala má žena. Jí bys měl poděkovat. Necítila by se dobře, kdyby čas od času nezařídila skotsko-anglickou svatbu.“

Cairbre se mému pokusu o vtíp zasmál, ale spíše jen ze slušnosti. „Určitě jí poděkuju, hned jak...“

„Pane, tamhle něco je,“ přerušil nás náhle jeho bratr Cailean. „Zahlédl jsem něco lesklého.“

Všichni jsme pohlédli směrem, kterým ukazoval, ale ve tmě mezi cukrovou třtinou jsem toho moc nerozeznal. Rychle jsme se vydali tím směrem. Ušli jsme jen pár kroků, když jsem rozeznal zhroucené tělo v červeném stejnokroji. Opatrně jsem se k němu s Lindsayem sklonil, zatímco nám oba McDonaldové svítili.

„Vojín Lester,“ poznamenal kapitán. „Je z mojí roty.“

Zkusil jsem mu tep.

„Žije,“ řekl jsem. „Má pohmožděný krk, někdo ho musel přidusit. Kapitáne, s Caileanem mu pomozte. Já, pan Barclay a Cairbre jdeme dál. A vyhlaste poplach, něco se tu děje.“

Lindsay jen zasalutoval a přikývl. Začínal jsem se skutečně obávat o bezpečí lady Campbell-Barclayové.

Přidali jsme do kroku, skoro jsme běželi.

„Doženu vás, nezdržujte se,“ pobídl nás Adam, který se přece jen nedokázal pohybovat tak rychle.

Poslední část cesty už vedla okrajem bažiny a nejvíce podmáčená místa překleňovaly dřevěné můstky. Několikrát jsem ve tmě málem sklouzl, ale nakonec jsme

doběhli k hrubé chatrči z hlíny a bambusu. Uvnitř se svítilo a Cairbre se mimoděk pokřivoval, když světlo jeho lucerny dopadlo na několik zvířecích, nejspíš opičích, lebek.

Navzdory situaci jsem se usmál. „Čekáš čarodějnici?“

McDonald se nenechal zaskočit a jen pokrčil rameny. „Jeden nikdy neví, pane. V těchhle pohanských krajích...“

Nechtěl jsem se s ním hádat, pro jistotu jsem zaklepal a na vyzvání jsme vstoupili dovnitř.

Věk černošky, která na nás hleděla, jako by nás už dlouho očekávala, se odhadnout nedal. Podle vrásčité tváře jí mohlo být šedesát, ale stejně tak devadesát. Odložila hliněný hmoždír na stůl plný nejrůznějších bylin, flakónů a nádobek, než si nás začala prohlížet stejně zvědavě jako my ji.

„Slyšela jsem vaše kroky,“ oznámila nám místo pozdravu překvapivě zvučným hlasem a čistou angličtinou. „Ale *Loa* o vás už dlouho mluví. Vy jste zabil *bokora* Afewereka. To chtělo velkou moc.“

Nebo dobře nabitou pistolí, pomyslel jsem si. Ale nahlas jsem to neřekl, nebyl čas na rozhovory o mystice voodoo.

„Hledáme lady Annu Campbell-Barcleyovou,“ oznámil jsem jí. „Prý tu byla.“

„Ano,“ přikývla stará černoška.

Cosi zachrastilo. To vojín McDonald zavadil o zavěšené vysušené ptačí lebky. Otrásl se a znovu se pokřivoval, ale ani jeden z nás si ho nevšímal.

„Ano, mylady tu byla,“ zopakovala. „Dala jsem jí lék pro její dcerku. Vývar z bylin, žádné kouzlo, mladíku.“ Mávla rukou nad McDonaldovou pověřivostí. „Ale už uběhlo alespoň půl hodiny, co odešla. Byli s ní další dva lidé.“

Věřil jsem jí, i když jsem nikde žádné hodiny neviděl.

„Něco se jí stalo?“ zeptala se bylinkářka. Poprvé se v jejím hlase objevila známka neklidu.

„Nevrátila se domů, Luano,“ oznámil Adam, který se za námi zpozdil jen o minutu nebo dvě. „Mám o ni strach.“

„Byla v pořádku, když odcházela, mladý pane. Zdála se být spokojená s tím, jak u mě pochodila.“

„Díky,“ přikývl jsem. „Jeden z mých vojáků byl však nedaleko zraněn. Nebyla to nehoda, někdo ho napadl. Bojím se, že i lady Anně mohl někdo ublížit. Děkuji za pomoc, půjdeme ji raději hned hledat.“

Adam už byl na půli cesty pryč.

„Mylady je dobrá žena,“ řekla černoška. „Já také pomůžu. Jak umím.“

Již jsem chtěl odejít, ale přece jen jsem zaváhal. Vytáhl jsem z kapsy onu hadrovou panenku a položil ji na stůl mezi byliny.

„Tohle někdo hodil po mé ženě,“ řekl jsem. „Asi aby nás postrašil.“

Luana vzala hrubou postavu do ruky.

„Zjistím, jestli vám chtěl někdo škodit,“ prohlásila přesvědčeně. „Ted' však, prosím, hledejte mylady.“

„To je Noah,“ oznámil nám Adam, když jsme ho dovedli nad mrtvolu černochova ve středních letech ležícího poblíž cesty spojující plantáže a nedaleký Bridgetown.

„To je sluha, který doprovázel Annu... Kouřil velmi zvláštní tabák, podle toho jsem ho poznal,“ dodal na vysvětlenou, jako by tušil naše tázavé pohledy.

„Mrtvý, probodené srdce,“ prohlížel Lindsay zabitého. „Má na ruku provazy.“

„Ano,“ přikývl jsem. „Uvolnil si pouta. Možná proto ho zabili.“

Kapitán dále zkoumal okolí mrtvoly. Ze svého stopařského výcviku mezi Mohawky nic nezapomněl.

„Jsou tu čerstvé stopy vozu a koní. Ne starší než hodinu. Míří k městu.“

„Teď už můžou být kdekoliv,“ poznamenal jsem.

„Takže Anna byla unesena,“ vyslovil nahlas Adam to, na co jsme všichni mysleli.

Elizabeth s Mary i Christopherem se k nám již připojili. Teď se má žena jemně dotkla Adamovy paže.

„Bude v pořádku, pane Barcleý. Kdyby jí chtěli ublížit, neodváželi by ji pryč.“

Nebo na to potřebovali klid, napadlo mě okamžitě. Samozřejmě jsem však zůstal zticha.

„Ale proč..., proč by unášeli Annu?“ zeptal se Adam zoufale. „Proč zrovna ji? Zrovna teď? Vždyť tu žijeme již spoustu let...“

Všichni jsme mlčeli. Byla to spíš řečnická otázka, náhle se však ozvala Elizabeth s odpovědí.

„Elvie? Co když si je spletli? Nebyla na té mši celý čas s námi. Co když něco viděla a někdo si jí všiml? Ve tmě, v Anniných šatech a účesem ji každý musel považovat za ni.“

„Zatraceně, to může být pravda,“ souhlasil jsem. „Kde je to děvče?“

„Já..., já nic neprovedla, musíte my věřit, mylorde, mylady.“

Elvie před námi seděla jako hromádka neštěstí. Stále v nových šatech byla dokonalý obraz sedmnáctileté Anny Campbell-Barcleýové. Elizabeth mohla mít pravdu, v pouhém světle loučí musely být k nerozeznání, zvláště pro někoho, kdo ani jednu dobře neznal.

„My tě z ničeho neviníme,“ uklidňovala ji má žena. „Ale zkus si vzpomenout, když jsme se od tebe, Jessiky a kapitána na chvíli vzdálili, neviděla jsi něco divného? Je to důležité, může na tom záviset Annin život.“

Adam mlčel, jen na ni upíral své nevidomé oči.

„Moc tě prosím, zkus si vzpomenout,“ přidala se Mary.

Věděl jsem, že si obě ženy vyčítají, že svým žertem možná Annu ohrozily, i když ta nesla stejný díl viny. Stejně na tom nezáleželo, kdyby Elvie nebyla nikomu podobná, stala by se obětí nejspíš ona. Několikrát za večer opustila dům, hrozilo jí stejné nebezpečí.

Elvie se na nějakou dobu zamyslela.

„Já..., já šla za tím černým knězem,“ řekla po chvíli. „Zajímalo mne, co bude dělat, nikdy jsem nikoho takového neviděla... Ale jen na chvíli, pak jsem se vrátila ke kočáru.“

„A co tedy dělal?“ zeptal jsem se trpělivě.

„Nejprve vybíral příspěvky, jako každý jiný kněz po mši,“ začala. Tehdy jsem já viděl Bwanu Mkubwu naposledy. „Pak i s penězi odešel. Nedaleko místa, odkud kázal, má takovou boudu. Chvilí před ní postával s několika muži a pak vešel dovnitř. Pak jsem se vrátila.“

„Několika muži?“ chtěl jsem vědět. „Jak vypadali? Viděli tě?“

„Asi mě viděli,“ odpověděla na mou poslední otázku. „Jeden z nich na mne ukázal.“

„Poznala bys je?“

Elvie pokývala hlavou. „Asi ano. Jeden vypadal jako námořník, měl takové ty široké bílé kalhoty.“ To pasovalo v Bridgetownu alespoň na tisíc mužů. „Druzí dva byli gentlemani. Jeden měl tmavě modrý kabát se zlatými knoflíky.“

„Uniformu?“ zeptal jsem se.

„Ano, podobnou té, jakou nosí kapitán Flodden. Stejně jako ten námořník byl hodně opálený a měl černé vlasy bez paruky. Ten poslední byl oblečený jako někdo opravdu významný. Měl zelený kabát z benátského brokátu v atlasové vazbě. Teď už se v tom vyznám. Měl bílou paruku a klobouk. Byl z nich nejmladší, asi stejně starý jako lady Mary.“

To už něco znamenalo. Byly to dobré popisy, bohužel to nikomu z nás nic neříkalo. Pokud byli místní, jediný z nás, kdo je mohl znát, byl Adam, a ten je nemohl vidět.

„Slyšela jsi, o čem mluvili?“ zkusil jsem ještě.

„Ano... Vlastně ne. Nemluvili anglicky.“

„Víš, jakou řečí?“ zeptal se Adam s novou nadějí v hlase. „Alespoň jak to znělo?“

„To bohužel nevím,“ odpověděla smutně.

Elizabeth měla opět dobrý nápad. „Když se loučili, jak to znělo?“

Elvie nakrčila nos, jak usilovně přemýšlela. „Všichni to zopakovali. Bnas načež? Něco takového.“

„Buenas noches?“ zkusila Elizabeth.

„Ano, mylady, tak to znělo.“

„Dobrou noc...“ Tolik jsem ještě rozuměl i já. „Španěle...“

„Ale stále nevíme, kde je hledat,“ řekl Adam. „A kde hledat Annu.“

„To sice ne, ale víme, kde hledat pana Bwanu Mkubwu,“ opáčil jsem. „Všechny stopy vedou k němu. Nejspíše bychom ho měli poctit návštěvou.“

Bylo už dlouho po půlnoci, ale v kazatelově malém domku se ještě svítilo. Rozhlédl jsem se opatrně kolem a pokynul rukou. Temné stíny se pomalu začaly stahovat k chatě se střechou z palmového listí. Nechtěl jsem ponechat nic náhodě, skoro třicet vojáků místo neprodyšně obklíčilo. Nemohla uniknout ani myš.

„Můžeme, pane Barclay,“ řekl jsem šeptem.

Bylo nemyslitelné, že by Adam zůstal s ženami a dětmi v domě. Nezdálo se, že by mu chůze činila velké potíže. Občas si pomohl vycházkovou holí, jinak s námi snadnou dokázal udržet krok.

Konečně jsme byli těsně u chatrče. Uvnitř bylo ticho, svítilo se tam, ale zakou-

řeným oknem nebylo dovnitř vidět. Vytáhl jsem pistoli, natáhl kohoutek a kapitán Lindsay udělal to samé. Vrchní seržant McAutie a půl tuctu červenokabátníků se připravilo těsně za nás. Máchl jsem rukou a rozrazil chatrné dveře.

U prostého stolu seděl osamocný Bwana Mkubwa a četl si v nějaké knize. Teď ji leknutím upustil. Byl stále ve svém obřadním rouchu, neviděl jsem žádnou zbraň, ale když se pokusil vstát, namířil jsem na něj.

„Ani hnout,“ upozornil jsem ho raději.

Mohutný černocho se z překvapení rychle vzpamatoval.

„Co si přejete, pánové? Proč zbraně v domě pokorného sluhy Božího? Sám guvernér mi toto místo dovolil obývat.“

„Hledáme lady Annu Campbell-Barcleovou,“ řekl jsem bez obalu.

„Ale proč tady?“ opáčil Bwana Mkubwa s předstíraným údivem. „Co by vznešená dáma dělala v mém prostém příbytku?“

Mluvil s přezíravou arogancí, náhle mu však úsměv ztuhl na rtech.

„Podívejte se, pane,“ ozval se vojín Cairbre McDonald.

Špičkou bajonetu zpod hrubé postele vytáhl zapadlý dámský střevíc ušpiněný od bláta.

„To je střevíc lady Anny, musela tu být!“ prohlásil jsem pevně.

Samozřejmě jsem si nebyl jistý, co měla Anna na nohách, když ji unesli, ale doufal jsem, že mám pravdu. Podle výrazu kazatelovy tváře jsem vsadil na správnou kartu.

„Já..., já..., můžu to vysvětlit.“ Kdyby to bylo možné, Bwana Mkubwa by nejspíš zbledl. „Ona..., ona sem přišla hned po mši. Chtěla duchovní útěchu.“

Nejen že lhal, ale stále ještě nevěděl, že unesli jinou ženu. Náhle vyrazil směrem ke dveřím. Viděl jsem mu na očích, co se chystá udělat, proto se mi ho podařilo zachytit. McAutie a další vojáci mi hned přišli na pomoc. Bwana Mkubwa měl velkou sílu a chvíli jsme zápasili, než se nám ho společnými silami podařilo znehybnit.

Adam se postavil před vzpouzejícího se černocho a zblízka mu zasyčel do obličeje: „Kde je má žena, ty zatracený parchante?“

Bwana Mkubwa si však jen odplivl a zaklel ve své rodné řeči. Adam odhodil část hole a odhalil tak štíhlou čepel na první pohled ostrou jako břitva. Nechápal jsem, jak to dokázal, aniž by někoho zranil, ale náhle byl ocelový hrot jen asi palec od kazatelova ohryzku.

„Kde je má žena?“ zopakoval Barclay.

„Proboha, pane, ten slepec se zbláznil,“ vyhrkl Bwana Mkubwa. „Vždyť mě zabije.“

„To je asi pravda,“ nevesele jsem se usmál. „Být tebou, tak mu odpovím. Pár palců sem, pár palců tam, to slepý člověk neodhadne.“

Černocho váhal. Adamova ruka s čepelí se chvěla a ani já jsem nebyl schopný odhadnout, jestli to jen hraje.

„Já..., odvedli ji na pláž. Oni... odplouvají za přílivu.“

„Kam na pláž?“ zeptal jsem se. „Ne do přístavu?“

„Ne, tam by si jich každý všiml. Ale mezi rybářskými lod'kami teď v noci ne.“

Adam sklonil meč. „Může mluvit pravdu, není to daleko.“

Z jeho řeči jsem usuzoval, že ví, o jakém místě Bwana Mkubwa mluví.

„Jdeme,“ rozhodl jsem. „Ještě je můžeme dosáhnout, ale musíme si pospíšet. Seržante, toho pána vezměte s sebou.“

Když však McAutie postrčil černého kazatele ke dveřím, Bwana Mkubwa cosi vytáhl ze záhybů svého bílého roucha a mrštil tím o zem. Ozvalo se prásknutí, objevilo se pár jisker a z podlahy se zvedl oblak šedivého dýmu. Vzpomněl jsem si, že jsem viděl Bwanu Mkubwu užít něco podobného během jeho náboženského vystoupení. Vrchní seržant i voják vedle něj se rozkašlali a na zlomek vteřiny uvolnili sevření. Kazatel se jim vyškubl, hlavou vrazil do červenokabátníka před ním a dal se na útěk. Hmátl jsem po něm, ale v ruce mi zůstal jen útržek bílé látky.

Také jsem vyběhl ven, Bwana Mkubwa však znal okolí, kličkoval jako zajíc a rychle mizel ve tmě. Jeden z vojáků se mu ocitl v cestě, ale kazatel mu hodil pod nohy další kouřovou petardu. Když červenokabátník zaváhal a zakryl si ústa, Bwana Mkubwa ho ramenem odstrčil. Prásklo několik výstřelů. Připadalo mi, že nejméně jeden zasáhl, ale kazatel sebou jen trhl a běžel dál.

„Vrchní seržante, vezměte si šest mužů a za ním! Zkuste ho dostat živého,“ přikázal jsem.

„Aye, pane,“ zasalutoval McAutie a vyrazil za uprchlíkem.

Obrátil jsem se na Adama. „Pane Barclay, dokážete nás dovést na to místo, o kterém mluvil?“

Adam musel podle hluku pochopit, co se stalo, když zklamaně odpovídal: „Ano, určitě. Není to daleko, vysvětlím vám cestu.“

•

Křčili jsme se mezi kmeny vzrostlých kokosových palm a hleděli na temné, podlouhlé obrysy rybářských loděk vytažených na písčitou pláž. V dálce svítil Bridgetown a doléhal k nám nikdy nekončící halas z přístavních krčem. Kolem nás však bylo ticho, až jsem se začínal bát, že Bwana Mkubwa lhal, nebo jsme na špatném místě. Moře bylo klidné, u přístavu kotvilo několik lodí, včetně Fury tyčící se nad ostatními, ale nedalo se říct, jestli se nějaká chystá k vyplutí.

„Někdo se blíží,“ zašeptal Adam.

„Připravte se,“ řekl jsem stejně tiše mužům kolem.

Věřil jsem mu, měl z nás nejlepší sluch. Netrvalo dlouho a i já zaslechl kroky, jak se někdo prodírá podrostem vlevo od nás. Z palmového háje vyšli na písek opatrně tři muži, jejich siluety byly proti nebi dobře vidět. První držel krátký mušketon, ale dva za ním nesli nějaký předmět, tělo zabalené v pytli nebo možná koberci. Vůdce se zběžně rozhlédl a všichni tři pak vyrazili k jednomu z člunů. Vojáci kolem mne pozvedli zbraně.

„Opatrně!“ varoval jsem je. „Lady Anně se nesmí nic stát. To je nejdůležitější.“

Kapitán Lindsay a poddůstojníci předali můj tichý rozkaz dál.

„Vpřed!“ zvolal jsem hlasitě a vyrazil z úkrytu.

„Nehýbejte se! Jinak budeme střílet!“

Jenže nikdo z trojice mě nehodlal poslechnout. Ti dva pustili balík, doufal jsem, že Annu, úlekem do písku, třetí se pokusil namířit mušketon, ale byl pomalý. Třesky

dva výstřely a on padl obličejem na zem. Jeden ze zbývajících se dal na útěk, rozběhl se směrem k moři. Poslední se zachoval podivně, nepokusil se uprchnout ani na nás zaútočit. Tasil námořnický tesák a uchopil ho oběma rukama čepelí k zemi. Když se rozpráhl, vystřelil jsem já i další vojáci. Muž padl zasažený několika kulkami do obličeje a hrudníku.

Uprchlík kolem sebe rozstříkával vodu, jak se hnal příbojem, chystal se nám uplatvat. Padly další rány a on zmizel v moři. Nedokázal jsem říct, jestli ho trefila kulka nebo se jen ponořil do vody.

„Anna! Proboha, kde je Anna?“ vykřikl Adam.

„Pojďte za mnou, pane Barclay, opatrně...“

Uchopil jsem ho za ruku a vedl jej k balíku ležícímu v písku. Několik červenokabátníků se k němu již sklánělo.

„Pomalou. Opatrně,“ brzdil jsem jejich nadšení. „Ať jí neublížíte.“

Adama jsem musel skoro držet. Nakonec se skutečně ukázalo, že v jutovém plátně byla zabalená lady Anny Campbell-Barclayová. Měla zavřené oči, ale když na její krásnou tvář dopadlo světlo lucerny, kterou některý z vojáků pohotově zapálil, všiml jsem si, že pravidelně oddychuje. Poklekl jsem k ní a Barclay okamžitě také.

„Zdá se v pořádku,“ poznamenal jsem – hlavně pro Adama. „Ani nemá potrhané šaty. Jen spí, museli jí dát nějakou drogu.“

„Desátníku?“ tázavě jsem pohlédl na Cadwalladera, který se brodil v příboji.

„Ten poslední chlap je taky mrtvej, pane,“ odpověděl desátník na moji nevyřčenou otázku. „Díra v hlavě.“

Barclay s hlavou své ženy na klíně otočil obličej mým směrem. „Měli bychom ji vzít domů. Musí se na ni podívat doktor. Nebo Luana, v drogách se opravdu vyzná.“

„Souhlasím,“ přikývl jsem. „Nebo Mary, je lepší než většina doktorů... Kapitáne, pošlete někoho pro kočár. A doručte vzkaz Floddenovi, jestli se nějaká loď pokusí opustit přístav...“

„Má ji zastavit, pane?“ zeptal se Lindsay.

To by skoro jistě znamenalo střelbu a povyk, přemýšlel jsem.

„Ne, ať ji jen pozoruje,“ odpověděl jsem.

Mary podržela Anně pod nosem čichací sůl. Ta několikrát zakašlala a otevřela oči. Udiveně si začala prohlížet menší shromáždění kolem jejího lůžka.

„Podle vůně jí dali nejspíš vývar z makovic,“ řekla Mary na vysvětlenou. „Bude v pořádku, ale bude se cítit zmateně.“

„Anno, drahá, slyšíš mě? Jak ti je?“ oslovil ji Adam opatrně.

S pomocí Elizabeth a Mary se posadila a opřela se o narovnané polštáře.

„Do- dobře... nic mi není, jen mě bolí hlava,“ odpověděla lady Anna nejistě.

„To časem přejde,“ ujistila ji Mary. „Je to podobné jako kocovina. Musíte jen odpočívat.“

„Je nám líto, že vás budeme unavovat, ale pamatujete si něco z vašeho únosu, mylady?“ ozval se Risewell.

„To je v pořádku, chápu to,“ opáčila Anna. „Ale nevím, jestli vám pomohu. Pře-

padli nás cestou z Luaniny chaty. Byli čtyři, všechno běloši. Najednou se objevili mezi třtinou, nestačila jsem ani vykřiknout. Spoutali nás a něco nám dali přes obličej. Pak nás vlekli pryč. Noah se bránil, myslím, že ho...“

„Ano,“ přikývl jsem, „našli jsme jeho tělo.“

„Chudák... Zнала jsem ho, co jsme se s Adamem vzali,“ zašeptala, než pokračovala. „Pak nás s Marion naložili do nějakého vozu. Něco mě přinutili vypít a ji taky. Ze zbytku si pamatuji jen útržky... Co se stalo s Marion?“

„Vaši služku jsme bohužel nenašli,“ přiznal jsem po pravdě. „Nebyla s vámi. Ani v chatrči Bwany Mkubwy, ani s vašimi únosci.“

„Bwana Mkubwa...“ řekla zamyšleně. „Pamatuji si velkého černocha v bílém. To musel být on. Mluvil s nějakým mužem..., dobře oblečeným mladým mužem, ale nemohu..., nemohu si vzpomenout. Stál ke mně zády, ale hlas... Hlas mi byl povědomý.“

„Raději se nenamáhejte,“ ozvala se Mary. „Měli bychom lady Annu nechat odpovídat.“

Anna se náhle dlouze zahleděla na hromádku věcí na nočním stolku. Ženy ji převlékly ze špinavých šatů ještě předtím, než se probrala, a tam odložily její šperky a další věci, které měla u sebe.

„To..., to není moje,“ řekla. „Adame, ten křížek.“

Barcleymu by trvalo dotýčný předmět najít, proto jsem ho vzal do ruky. Byl to jednoduchý stříbrný křížek, řetízek byl přetržený, Anna ho nemohla mít na krku.

Elizabeth mi to potvrdila: „Měla jsi ho zachycený v záhybech sukne. Možná z nějakého místa, kam tě posadili nebo položili.“

Pozorně jsem si ho prohlédl. „Máte pravdu, mylady. Opravdu není váš, je tu dokonce věnování. Drahému Thomasovi od Alice.“

„Thomas a Alice Matthewsovi,“ poznamenal Christopher, který se mi díval přes rameno.

„Ano,“ přikývl jsem. „Reverenda Matthewse musel potkat stejný osud, jaký chystali pro lady Annu. Reverend zmizel kvůli seznamu, který nám předal. Ted' musíme zjistit, co nebo koho vlastně Elvie viděla a kvůli čemu se naši nepřátelé rozhodli k tak zbrklému a nebezpečnému kroku.“

•

„Děkuji, vrchní seržante, to bude zatím vše.“

McAutie mi prkenně zasalutoval, srazil podpatky a odešel znovu zkontrolovat hlídky. Ve tváři se mu zračilo zklamání, že mi nemůže říct víc, než že se mu Bwana Mkubwa ztratil ve tmě mezi prvními bridgetownskými domy.

Ozvaly se pomalé kroky, sem tam přerušené ťuknutím hole. Christopher vstal, aby otevřel Adamovi dveře. Bylo to zbytečné, protože Mary ho doprovázela.

„Jak se daří Anně?“ zeptala se jí Elizabeth, která byla společně s mými třemi vyššími důstojníky ve velkém salónu s námi.

„Lépe,“ odpověděla má nevlastní dcera, „Luana jí přinesla vývar z bylin. Ted' spí.“

Nikdo starou bylinkářku nevolal, přesto se z ničeho nic objevila s několika lahvičkami a kyticí voňavých léčivek.

„Měli bychom se pomalu chystat, ples u guvernéra začne za pár hodin,“ poznamenal jsem.

„Lord David má pravdu,“ přikývl Risewell. „Musíme se držet plánu.“

„Jen škoda, že se Anna nemůže zúčastnit,“ řekla Elizabeth. „Možná by si vzpomněla...“

„Lady Anna se naopak musí zúčastnit,“ namítl jsem. „Právě o tom jsem s vámi chtěl mluvit, pane Barclay.“

Adam nesouhlasně svažtil obočí. „To přece nejde. Ještě se nevzpamatovala a teď spí.“

„Proto jsem vás také chtěl požádat, jestli by vaši ženu pro tento večer nebylo možné nahradit.“

„Elvie,“ rychle pochopila Elizabeth.

„Ano,“ přikývl jsem. „To ona viděla ty muže mluvit s Bwanou Mkubwou. Na bále u lady Melindy bude každý, kdo na ostrově něco znamená. Mohla by někoho poznat.“

Barclay se na chvíli zamyslel. „Zkusit to můžeme. Proč ne? Ale vaše komorná, mylady, se pohybuje i mluví úplně jinak než Anna. Je jí přece jen sedmnáct a Anně přes třicet.“

Jen jsem se usmál. „Vnímáte svět jinak než my. Jsou si tak moc podobné, že s trochou líčení je hned tak někdo na první pohled nerozezná. Jen se vás bude muset držet a moc nemluvit.“

„Zavolám ji,“ ozvala se Mary. „Jistě bude mít radost, že se může zúčastnit opravdového guvernérského plesu.“

Jak se za pár minut ukázalo, neměla. Dívka z nalezince, která byla sebejistá na místech, kde byla zvyklá a kde vyrostla, se na roli lady a ženy gentlemana vůbec necítila.

„Ale..., ale... to přece nejde, mylady, mylorde. Nebudu vědět co říkat. A co když budu muset tancovat?“

„Budete se s panem Barclaym držet stranou, tanec pro tentokrát bude muset oželeť,“ uklidňoval jsem ji. „Budeš se jen dívat, ne mluvit. Když tě někdo osloví, řekneš, že ti není dobře.“

„Ale přece nemůžeme být celý večer spolu,“ dodala Elvie rozpačitě.

„Mary se o tebe postará,“ dodal Christopher. „Je to ostatně jen její zásluha, že jsi tady.“

Dotyčná se zatvářila kysele, ale neřekla nic.

„Nemusíš mít strach,“ uklidňoval jsem dál Elvie. „Všichni tam budeme s tebou, i vojín McDonald, i když ten bude muset zůstat u kočáru.“ Zkontroloval jsem čas na nástěnných hodinách. „Beth a Mary mají ještě hodinu nebo dvě, aby z tebe udělaly dámu.“

„Mylorde, mohu s vámi mluvit?“ ozvalo se za mnou, když jsem opouštěl pokoj.

Luana právě scházela po schodech z patra, kde měla Anna ložnici. Jistota, s jakou se stará černoška po domě pohybovala, napovídala, že tu jistě není poprvé. Došla ke mně a z jednoho ze svých mnoha váčků vyndala onu hadrovou panenku v červeném

rouchu.

„Je to jen dětská hračka, mylorde,“ potvrdila mi mou domněnku. „Ten, komu patřila, nemá potuchy, jak se praktikuje *vodun*. Ale vy jste to věděli.“

„Něco jsem tušil,“ přisvědčil jsem.

„*Loa* vám přejí,“ usmála se. Na svůj věk měla překvapivě dokonalý chrup. „Mohli by z vás být velký *bokor*, kdybyste se narodil jinde.“

Pokýval jsem neutrálně hlavou, abych nedal najevo svou skepsi. Setkal jsem se nebo i střetl s několika mystickými kulty, a čím více jsem poznával jejich metody a učení, tím méně jsem věřil v nějakou nadpřirozenou moc.

„Takže nás to mělo jen vyděsit,“ změnil jsem raději téma. „Kdo to mohl udělat?“

„Bwana Mkubwa,“ odpověděla prakticky bez váhání. „Je to zlý, velmi zlý člověk. Rád by nám uškodil. I když předstírá, že slouží křesťanskému Bohu, velmi se obává moci *Loa*. Už mi vyhrožoval a štvál proti nám lidi.“

Neptal jsem se, kdo je to „my“, bylo by to zbytečné.

„To může být pravda,“ přisvědčil jsem. „Bohužel nám utekl. Myslím, že se pokusí opustit ostrov, ale raději buď opatrná. I když je asi zraněný, může být ještě nebezpečný.“

•

Guvernér na ničem nešetřil, o čemž nás přesvědčili už přepychově oděni sloužící, kteří nám pomáhali z kočárů, i všechna okna jeho rezidence zářící do tmy. Sami lord a lady Doolanovi stáli nad dvojitým schodištěm u hlavních dveří a osobně vítali každého hosta. Stoupal jsem k nim s Elizabeth po boku jako první, za mnou šli Risewellovi a na konec Adam s Elvie.

Již při nastupování mě pobavil výraz Cairbreho McDonalda, který nás i se svým bratrem doprovázel. Nyní seděl vedle vrchního seržanta McAutieho na kozlíku kočáru a nemohl odtrhnout oči od své snoubenky. Jedna věc byly Anniny běžné šaty, jiná pak její plesová róba a rodové šperky. Tiára a krátký závojík nebyly zrovna podle poslední módy, ale pomáhaly odvést pozornost od drobných rozdílů mezi oběma ženami. Elvie se zatím držela dobře. Šla zpříma, a dokonce dokázala jemně usměřňovat Adama, který sice zvládal své postižení bravurně, přeci jen se však nedokázal pohybovat jako vidoucí člověk.

„Hraběnka a hrabě z Wavesbury. Jen nám ctí, že jste přijali naše pozvání,“ pozdravil nás guvernér.

Lady Melinda udělala pukrle, ale neřekla nic. Na tváři měla stále svůj nečitelný zdvořilý úsměv. Doolanovi pozdravili i Mary s Christopherem a také jim pokynuli, aby vstoupili dál do velkého sálu, kde už hrála hudba. Nenápadně jsem se ohlédl, abych viděl, jak dopadne přivítání našich hostitelů s Adamem, a hlavně s jeho falešnou ženou.

Nic. Stejně zdvořilosti, stejné úsměvy. Jestli byl lord Doolan nebo lady Doolanová překvapeni, že vidí Annu, nebo pojali nějaké podezření, dokázali to oba dokonale skrýt. Pronesli pár vět na uvítanou a dále se věnovali ostatním hostům.

Ples byl již v plném proudu a Elizabeth mě lehce, ale nesmlouvavě tlačila k parкетu. Rozhlédl jsem se kolem, ale měl jsem pouze vágní Elviein popis mladého muže,

kteřý pasoval na mnohé z návštěvníků. Ani španělštinu jsem kolem sebe nezaslechl. Přál jsem si mluvit znovu s guvernérem, a hlavně s jeho ženou, ale to muselo počkat, než večer pokročí. Usmál jsem se a nechal se odvést svojí ženou mezi tanečnický.

Od našeho příjezdu mohly uplynout dvě hodiny, možná o něco víc, když mi Elizabeth nenápadně pokynula. Elvie seděla s Adamem v křesle u okna a teď na nás nenápadně mávala. Již před tím jsem si všiml, že dívka už není tak nervózní, jak se zdála při cestě kočárem. Stále odmítala žadatele o tanec, ale začínalo se mi zdát, že vážně uvažuje, že by na nějakou nabídku kývla. Doufal jsem, že to neudělá, pochyboval jsem, že by ji Mary s Elizabeth za tu chvíli stačily naučit kroky.

Opatrně jsme vystoupili z kruhu tanečnicků a zamířili k nim. Byl jsem rád, přestával jsem pomalu cítit nohy. Jak mi Elizabeth občas mimoděk připomínala, už jsem nebyl nejmladší a těch sedmnáct let mezi námi začínalo být občas znát.

Mary s Christopherem nás předešli, oba si také povšimli Elvieina signálu. Nabídl jsem Elizabeth křeslo a společně jsme usedli kolem malého stolku s připraveným občerstvením v podobě krevet a dalších plodů moře.

Elvie se k nám naklonila a spiklenecky zašeptala: „Viděla jsem před chvílí toho muže, co mluvil s kazatelem. Toho nejmladšího. Jen se tady prošel a zdravil se s guvernérem. Zdálo se, že se znají.“

„Viděl tě..., viděl vás, mylady?“ zeptal jsem se.

Trval jsem na dodržování role, a nakonec jsem byl první, kdo si nedal pozor.

„Ano,“ přikývla. Mé klopýtnutí přešla s úsměvem opravdové velké dámy. „Pokynul mi na pozdrav. Zdálo se, že mě zná, tak jsem mu pozdrav oplátila, jak mě to lady Mary učila.“

„To jste udělala dobře,“ pochválil jsem ji.

„Je tu ještě? Co má teď na sobě?“ neudržel se Christopher.

„Ne, není. Odešel tamtudy nahoru,“ nenápadně ukázala ke schodům vedoucím podél jedné stěny sálu do horního patra. „A nebyl oblečený jako na ples. Měl jezdecké boty a hnědý kabát.“

„Tam jsou guvernérovy soukromé komnaty,“ poznamenal jsem zamyšleně. „Musí to být nějaký dobrý známý lorda Doolana, možná i člen domácnosti.“

„Guvernéř také odešel,“ upozornil mne Christopher.

„Ano,“ přikývl jsem. „Ale jeho žena tu zůstala. Teď máme příležitost si s ní znovu promluvit.“

Lady Melinda procházela mezi hosty, občas s někým prohodila pár zdvořilostních vět. Jako na zavalanou se blížila směrem k našemu stolu.

Vstal jsem, jakoby náhodou jí zastoupil cestu a nabídl prázdné křeslo.

„Nádherný večer, mylady. Prokážete nám tu čest a věnujete nám pár minut svého času?“

Nejdřív jsem si myslel, že poděkuje za kompliment a odmítne, ale nakonec se váhavě posadila.

„Děkuji, mylord. Ráda slyším, že se vám u nás líbí,“ odpověděla zdvořile.

Na několik vteřin zavládlo trapné mlčení, než se Christopher rozhodl pro upřím-

nost. „Omlouvám se, mylady, ale musím se vás znovu zeptat na slečnu Hester Archerovou. Máme jisté pochybnosti, že opravdu odplula zpět do Anglie.“

Lady Melindě zacukalo v obličeji, ale podařilo se jí udržet klidný výraz. Aby získala čas na odpověď, nabídlá si ze stolu krevetou, rozlomila ji a pomalu snědla.

„Dámy a pánové, velmi vám děkuji za chválu našeho domu. Ale to jste ještě neviděli mou chloubu, naše zahrady. Zatím se omlouvám, jistě se ještě setkáme, než večer skončí.“

Důstojně se zvedla a opět se vmísila mezi hosty.

Nenápadně jsem se znovu rozhlédl. Z tanečního sálu vedly další prosklené dveře kamsi ven na opačnou stranu domu, než odkud jsme přišli. Tušil jsem, že tam by se mohly nacházet zahrady guvernérovy rezidence.

Risewell mi pokynul hlavou a já přikývl. „Půjdeme, když nás paní domu zve.“

Narážku lady Melindy pochopili všichni a celá naše šestice se chystala k odchodu.

„Pane Barclay, raději tu s mylady počkejte,“ požádal jsem ho. „Čtyři jsou méně nápadní než šest.“

Vypadalo to, že Adam chce něco namítnout, ale pak si to rozmyslel. „Asi máte pravdu. Ale musíte mi potom říct vše, co se dozvíte.“

„O tom nepochybuje,“ odpověděl jsem. „Můžete se zatím, prosím, pokusit nenápadně zjistit, kdo je onen mladý muž? Nezapomeňte však, prosím, že lady Anna by ho měla znát, proto opatrně.“

„Nemusíte mít strach, mylorde, zvládnu to,“ opáčila Elvie s o mnoho větší jistotou, než projevovala na začátku večera.

Pokýval jsem hlavou, než jsme pomalu, jako bychom se jen odcházeli nadýchat čerstvého vzduchu, opustili taneční sál. Dveře a schody skutečně vedly do zahrady. Nebyli jsme jediní, kdo se rozhodli pro procházku mezi umělecky zastřiženými keři, sochami obrostlými žlutě, růžově a fialově kvetoucími bugenvíliemi a fontánkami s tryskající vodou. Hostitelé očekávali, že hosté jejich zahradu využijí, proto po ní nechali rozmístit rozsvícené lucerny. Ne tolik, aby to rušilo romantickou atmosféru, ale dostatek, abychom ve tmě nezakopávali. Také dost na to, abych si všiml lady Melindy Doolanové, jak osamoceně hledí na čerící se hladinu, na kterou dopadal proud vody z tlamy kamenného delfína. Nebyl jsem si úplně jistý, jestli zaznamenala naši přítomnost.

„Mylady,“ oslovil jsem ji.

Otočila se k nám a přelétla nás všechny zoufalým pohledem. Pryč byla její maska se zdvořilým úsměvem, v očích se jí leskly slzy, a když promluvila, hlas se jí třásl potlačovaným pláčem.

„Nic mi nezbyvá, mylorde, musím vám věřit. Víím, co se o vás povídá, snad můžete pomoci. Snad můžete zachránit ubohou Hester.“

„Do Anglie neodplula,“ konstatoval jsem evidentní. „Kde tedy je?“

„To nevím, mylorde. Opravdu ne. To vědí jen Carleton a Chauncey. Doufám však, že vy byste ji mohl najít.“

Chtěl jsem položit další otázky, ale Elizabeth mě předešla. „Snad abys nechal lady Melindu mluvit, Davide. Prosím, mylady.“